SVOBODA
Founded in 1893 in Jersey City, NJ
Published by the Ukrainian National Association

www.svoboda-news.com

СВОБОДА

Видає Український Народний Союз

Пам'ятаймо про Україну!

Рік 119, ЧИСЛО 28, П'ЯТНИЦЯ, 13 ЛИПНЯ 2012 РОКУ 1893 Vol. 119, No. 28, FRIDAY, JULY 13, 2012 $1.00

В Україні тривають акції на захист мови

Черкаси

6 липня загін спеціяльного призначення „Беркут" розгромив наметове містечко захисників української мови на центральній площі міста. Організатора протесту Миколу Булатецького та його сина Максима заарештували.

На Булатецького-старшого накинулися зграєю, його ламали, били, скрутили і кинули до авта. Кількох потерпілих відливали водою. Міліція затримала також керівника Черкаського районного штабу партії „УДАР" Ярослава Нищика.

9 липня близько 80 молодих людей, які протестують проти закону про мовну політику, пройшли жалібним маршем у центрі міста з нагоди

(Закінчення на стор. 10)

Жалобна хода молоді в Черкасах. (Фото: Олександер Костирко)

Запоріжжя

Міліція і загони спеціяльного призначення „Беркут" застосували силу для розгону акції на захист державної мови, який провело Товариство „Просвіта". Голова „Просвіти" Олег Ткаченко прикував себе ланцюгами до металевої огорожі, до нього приєднався просвітянин Святослав Щербина з шестирічним сином.

Учасники акції підняли плякати на захист рідної мови. Міліція почала відбирати у людей плякати, забрала просвітянський прапор. Ганялися по всій площі за тими, хто не хотів добровільно віддавати знаряддя, плякати з гаслами. Спеціяльними щипцями почали рвати металевий ланцюг і, від'єднавши його, потягнули О. Ткаченка до міліційного авта.

Люди перешкоджали ганебним діям міліції, лягали під колеса авта, але міліція забрала О. Ткаченка у відділок. Люди не розходились до вечора, потім прийшли під двері суду, де розглядалася справа О. Ткаченка, і чекали, поки він вийшов під загальні оплески з залишками ланцюгів на тілі.

Галина Єгорова

У Запоріжжі міліція затримує голову „Просвіти" Олега Ткаченка. (Фото: Галина Єгорова)

АКТУАЛЬНА ТЕМА

Чорний вівторок, 3 липня...

Петро Часто

Не конче треба бути головою Верховної Ради, щоб знати міру запеклої ворожости „реґіоналів" до української мови і в цілому до державної незалежности України. Добре знає це й Володимир Литвин, але в його випадку знати – мало що означає, бо головний інструмент розрізнення між добром і злом – сумління – у ньому заступає хитрість лиса-політикана, котрим керує єдина ціль – за кожної влади залишатися на самому гребені хвилі. Й от він, як це буває з усіма хитрунами, перехитрив самого себе.

2 липня під час зустрічі з журналістами В. Литвин „авторитетно" запевнив, що найближчого тижня законопроєкт про мову парлямент не розглядатиме „з двох причин – по-перше, не завершено його розгляд у відповідному комітеті, а по-друге, цей проєкт викликає політичне протистояння". В. Литвин повідомив, що до тексту цього брутального антиукраїнського законопроєкту від депутатів, і не лише опозиційних, надійшло понад 1,000 поправок. „Ми припустилися великої помилки, – визнав В. Литвин. – Треба було ще до прийняття проєкту у першому читанні створити спеціяльну аналітичну групу і серйозно опрацювати цей документ".

„Ми" – це також хитрість, бо саме В. Литвинові належить „заслуга" схвалення проєкту у першому читанні, саме він, несподівано для опозиції, виніс проєкт на голосування 24 червня.

2 липня – то був понеділок, а наступного дня, 3 липня, депутати від Партії Реґіонів, абсолютно не зваживши на вчорашнє запевнення голови Верховної Ради, прийняли „мовний" проєкт в остаточному читанні. „Остаточний" текст ані словом не відрізнявся від схваленого 24 червня...

Таке ось моральне лице голови парляменту В. Литвина: 3 липня на засіданні і під час голосування його взагалі не було у сесійній залі. З його крісла вів засідання перший заступник, комуніст Адам Мартинюк.

Опозиція й на цей раз не була готова до такого розвитку подій: еге ж, зло завжди активніше. Проголосувавши, „реґіонали" відразу у сесійній залі тріюмфували. „Ми їх розвели, як сліпих котенят", – хвалився, глузуючи з опозиції Михайло Чечетов, один з чільних українофобів-ненависників українського парляменту.

Коли наступного дня, 4 липня, провідник опозиції (все ще тяжко збагнути – справжньої чи лише формальної) Арсеній Яценюк прийшов до В. Литвина домагатися пояснень, той відповів: „Мартинюк мене зрадив. Тепер нехай далі веде сесію та підписує закони". Хто повірить, що крук крукові може видзьобати око, нехай прочитає в „Українській правді" (з 5 липня) дослідження Сергія Лещенка – на тему давньої і дуже вірної дружби між В. Литвином та А. Мартинюком – дружби саме як двох байдужих до України й нашої нації політиканів.

Не на формальну, а на справжню опозицію „реґіональна" депутатська більшість наштовхнулася відразу зранку 4 липня – на опозицію з боку тисяч національно свідомих громадян, котрі прийшли до „Українського дому" столиці сказати „ні" розпаношеним ворогам України в українській Верховній Раді. Так само тисячами обчислювалася жива стіна каральної формації „Беркут". Напруження було неймовірне – до сутичок, до крови, до сльозогінного газу...

Тим часом В. Литвин, намагаючись „зберегти лице" (тяжка справа для політика, котрий ніколи лиця не мав, але ще й тому, що 19 з 20 депутатів фракції литвинівської Народної партії віддали свої голоси за цей підлий „мовний" проєкт), заявив, що „ні за якої умови не підпише закону" – швидше добровільно зречеться крісла голови ВР. Швидше за все, знову лукавить.

Його жалюгідній ситуації не позаздриш: щоб залишитися у політиці і в наступних виборах знову потрапити до парляменту – і саме від україномовної Житомирщини – В. Литвин не може ні підписати „мовного" закону, ні тим більше зректися посади.

Але й „реґіонали" передчасно радіють. Річ у тому, що будь-який прийнятий Верховною Радою законопроєкт мусить бути поданий на підпис Президентові Вікторові Януковичеві виключно головою парляменту, тобто В. Литвином. Навіть якби „реґіонали" так само безпардонно, як вони все чинять в законодавчій ділянці, змінили закон про порядок обрання речника парляменту, то й тоді це рішення має бути підписане і подане Президентові чинним головою

(Закінчення на стор. 6)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Наша Україна, УНП та КУН об'єдналися

КИЇВ. — 7 липня політичні партії „Наша Україна", „Українська народна партія" та „Конґрес українських націоналістів" підписали декларацію про об'єднання. До них приєдналися також понад 30 громадських організацій, – „Просвіта", „Меморіял", „Спілка офіцерів України", інші молодіжні, громадські організації патріотичного спрямування. У декларації зазначається, що, крім спільної участи у виборах, партії мають на меті формування єдиної української політичної сили. „Ми, представники патріотичних і національно-демократичних партій, з підтримкою громадських організацій і рухів, українських Церков, заявляємо про об'єднання зусиль для забезпечення політичної відсічі і цивільної протидії наступові антиукраїнських сил", – йдеться у декларації. Вони стверджують, що об'єднуються заради спільних цінностей і цілей, в тому числі для відстоювання державної незалежности і безпеки, демократії, цілісности нації, її національної ідентичности, европейського вибору країни та добробуту держави. „Переконані, що лише об'єднавшись, ми зможемо якісно змінити державну політику і повернути Україну на шлях демократії, добробуту та европейського розвитку", – йдеться в декларації. (*„Кореспондент"*)

Акція „Україна без Януковича"

КИЇВ. — Опозиція 6 липня оголосила початок всеукраїнської акції „Україна без Януковича". Про це на вічу на Европейській площі у Києві заявив голова Ради об'єднаної опозиції Арсеній Яценюк. За його словами, наслідком акції мають стати передчасні президентські і парляментські вибори. „В кожному куточку нашої країни ми маємо показати, що ми так само, як вигнали Віктора Януковича з Українського дому, виженемо його з кожної хати", – сказав А. Яценюк. Від 3 липня під Українським домом триває акція проти прийняття закону про засади мовної політики, який розширює сфери використання російської мови. Через неї 4 липня було скасовано прес-конференцію В. Януковича. А. Яценюк сказав, що глава держави має подати у відставку, „а якщо він боїться це зробити, то нова демократична більшість у новому парляменті ухвалить закон про імпічмент президентові". „Ми не допустимо, щоб В. Янукович порушував Конституцію, як і раніше. Ми скинемо цей бандитський режим", – сказав депутат. (*Бі-Бі-Сі*)

Приїде понад 3,000 спостерігачів

КИЇВ. — Стежити за перебігом парляментських виборів в Україні приїдуть понад 3,000 спостерігачів з-за кордону. Це будуть як представники окремих країн, так і міжнародних організацій. Для порівняння, у Росії за виборами спостерігали удесятеро менше контролерів. Українське Міністерство закордонних справ ще кілька місяців тому розіслало запрошення міжнародним організаціям взяти активну участь у спостереженні за осіннім волевиявленням. На думку експертів з Комітету виборців України, питання визнання виборів демократичними залежатиме більше від прозорости процедури, аніж участи або неучасти в них ув'язнених опозиціонерів. (*„5-канал"*)

Суд відновив розгляд справи Луценка

КИЇВ. — Печерський районний суд Києва відновив розгляд кримінальної справи за звинуваченням екс-міністра внутрішніх справ Юрія Луценка в перевищенні службових повноважень при санкціонуванні стеження в межах розслідування кримінальної справи про отруєння Віктора Ющенка. Про початок судового засідання оголосила 10 липня суддя Ганна Медушевська. Після цього суддя почала оголошувати протокол допиту на стадії досудового слідства слідчого Генеральної прокуратури Галини Климович, яка керувала слідчою групою, що розслідувала справу за фактом отруєння В. Ющенка. Ю. Луценко заявив протест проти дій судді, сказавши, що вона незаконно зараховує показання Г. Климович, оскільки вони були дані не у кримінальній справі проти нього, а в справі за фактом отруєння В. Ющенка. (*„5-канал"*)

ТОЧКА ЗОРУ

Двомовність, тримовність і державна мова в нормальних державах

Стефан Романів

В нормальних держава влада і суспільство гордяться своєю країною, кожен прибулець вивчає державну мову, а державна політика закликає до вивчення чужоземних мов і активно сприяє етнічним меншинам у збереженні своєї мови, культури, своїх традицій. Це абсолютно нормально, зрозуміло і прийнятно.

Люди, які реґулярно вживають дві або більше мови, краще дають собі раду з кількома завданнями одночасно. Їхній мозок працює швидше і ефективніше, а хвороба Альцгаймера відступає. До таких висновків прийшла професор психології Йоркського університету в Торонто Елен Біалисток, яка досліджувала вплив двомовности на людський мозок протягом майже 40 років.

Міжнародно визнаний лінґвіст Майкл Клайн стверджує, що якщо дається нормально вивчати інші мови у збалансованій і систематичній формі, то є багато позитивів для розумового розвитку. І для самої держави. Тому що це збагачує суспільство, залучає до життя суспільства – економічного, науково-освітнього та соціяльного. Усе це – велика перевага нормального суспільства.

Чому в Україні немає такої нормальної політики? Чому Сергій Ківалов і Вадим Колесніченко так пнутся проштовхнути у Верховній Раді антиукраїнський законопроект щодо мови? Як слід трактувати цих двох ініціяторів та їхніх однодумців, яких серед „народних депутатів" – більшість? Не поінформовані, тобто мало знають про політику двомовности? Ні, це ті самі антиукраїнські політики, які допровадили до стратегічної втрати позицій України, підписавши Харківську угоду, це ті самі депутати, які віддали ядерну зброю України, які не визнають Голодомор геноцидом, які донині не засудили совєтський режим. Це ті, що були причетні до фальсифікації виборів.

В нормальних державах, коли йдеться про етнічні меншини, існують міждержавні угоди. В Україні не бракує російськомовних шкіл, питання в тому, скільки в Росії україномовних шкіл. В Україні діють російські громадські об'єднання – до них ані Міністерство юстиції, ані Міністерство закордонних справ не ставляться вороже, їх не закривають. В Росії ж від української громади Міністерство юстиції відібрало право на організоване життя.

Та їм треба більше – відібрати українську мову від України. Тому питання, яке повинен поставити собі Президент України та прихильники проекту закону, таке: „Чи я хочу увійти в історію української держави як людина, яка загальмувала державотворчий процес в Україні?".

Ми – за двомовність, за тримовність, за багатомовність, за тим, щоб люди вивчали різні мови, щоб в Україні ті, які не розмовляють державною українською мовою, мали доступ до курсів вивчення її, ми – за тим, щоб Україна була серйозно сприйнята світом держава, щоб Україна гордилася своєю мовою, культурою, щоб Президент захищав українську Конституцію і українську мову.

Тому доля цієї та багатьох інших справ – не в руках тих, хто при владі, а в руках виборців, громадян України.

Стефан Романів – голова Організації Українських Націоналістів (р).

Влада перешкоджає таборуванню молоді

В Сумах постала загроза проведенню дитячого патріотичного табору „Коловрат". Організатор табору, голова сумського осередку Молодіжного Націоналістичного Конґресу Олександер Бойко заявив, що заступник губернатора области Ігор Яговдик доручив контролюючим органам заборонити проведення табору. На засіданні комісії обласної адміністрації він повідомив, що у таборах „Коловрат" і „Студреспубліка" молодих людей „вчать не любити владу".

На захист табору виступив колишній заступник голови обласної адміністрації Олег Медуниця. Причини таких дій з боку влади він вважає політичними.

О. Медуниця очолює Раду сеньйорів табору „Коловрат", до якої входять батьки дітей, котрі вже не перший рік відвідують табір. Минулого року представники влади теж намагалися втрутитися в справи табору, переписали пашпортні дані та зсфільмували всіх учасників молодіжного патріотичного таборування.

„Зухвале втручання влади в діяльність молодіжного громадського руху на Сумщині є черговим доказом того, що нинішній режим реґіоналів скочується до авторитаризму, – заявив політичний діяч Валентин Наливайченко. – Нинішній режим боїться незалежної, активної та організованої патріотичної молоді, яка ніколи не підтримає витіснення української мови, харківські угоди, розкрадання бюджету та корупцію".

Сергій Кузан,
голова Молодіжного
Націоналістичного Конґресу,
Київ

У Канаді засудили переслідування молоді

ТОРОНТО. – Конференція Українських Державницьких Організацій Канади (КУДОК), до якої входять Ліґа Українців Канади, Ліґа Українок Канади, Спілка Української Молоді в Канаді, Товариство колишніх вояків УПА, газета „Гомін України", засудила погрози обласної влади Сумщини на адресу молодих учасників патріотичних літніх таборів Сумщини.

У зверненні КУДОК сказано: „Ми закликаємо національно-свідомих патріотів України в діяспорі висловити своє обурення з приводу цих грубих порушень міжнародних норм цивілізованої поведінки і вимагати термінового припинення знущання над українською молоддю".

ПОВЕРТАЮЧИСЬ ДО НАДРУКОВАНОГО

Сумне майбутнє Музею історії Києва

15 червня „Свобода" повідомила про відкриття в столиці України Музею історії Києва, який свого часу був розміщений у старовинному палаці, але від 2004 року не мав відповідного приміщення. А вже 23 червня „Українська правда" оприлюднила статтю редактора Павла Солодька про нові негаразди з музеєм, яку вміщено нижче з деякими скороченнями.

Новини про Музей історії Києва останнім часом нагадують зведення з фронту. Створений рішенням уряду Української РСР в 1978 році, музей спершу розміщувався у так званому „будинку Петра І" на Подолі, а в 1982 році переїхав у Кловський палац на Липках. У травні 2004 року будівлю Кловського палацу передали Верховному судові, а музей розмістили на верхніх поверхах Українського дому, де не було можливости організувати повноцінну експозицію.

Сьогодні фонди музею усе ще перебувають в Українському домі і в „будинку Петра І". У них – 250 тис. одиниць збереження (з них 120 тис. – на Подолі). Зараз в музейному середовищі заговорили про ідею „розформувати" музей.

Про те, що відбувається з музеєм, розповіли його колишні директори.

Сергій Кролевець, виконуючий обов'язки директора від листопада 2011 року до 13 червня цього року:

„Наразі музей стоїть перед проблемою розформування, про що говорилося на кількох нарадах. Йдеться про те, що в музею хочуть відібрати його філії. На практиці це означає розформування. Музей історії Києва – це не тільки головна організація, він має ще вісім філій, зокрема музеї Михайла Булгакова, Михайла Грушевського, Олександра Пушкіна, культурної спадщини, партизанської слави (на Лівому березі), шістдесятництва, Шолом-Алейхема, подарунків. Є ще „Київ підземний" – печери, підземні монастирські комплекси.

Всі ці філії були створені в історичних будівлях з окремих колекцій. Наприклад, Музей О. Пушкіна – це колекція пушкініста Якова Бердичевського, який виїхав до Німеччини, а свою колекцію заповів Музеєві історії Києва. Музей М. Булгакова теж розпочався з приватного зібрання Анатолія Кончаковського, який передав свою колекцію для міста. Музей шістдесятництва – це приватні колекції, зібрані в історичній будівлі, яку зараз у міста орендує Народний Рух.

Така кількість філій – нормальне явище. Музей великого міста важко зібрати в одному приміщенні. Скажімо, Музей історії Санкт-Петербурґу – це Петропавлівська фортеця і кілька філій, які також не є самостійними юридичними особами. І саме завдяки філіям, які мають окремі приміщення і працюють, забезпечується діяльність усього музею.

В Українському домі, де зараз перебувають фонди музею, немає місця для виставок. Музейні експонати складені в скрині. До того ж філії підтримують Музей історії Києва, заробляючи гроші.

Пропозиції взяти собі філії надходили до інших музеїв, але до чести їхнього керівництва, вони виявили солідарність і відмовилася від того, щоб узяти привабливі колекції, бо вони розуміють, що за цими діями стоїть фактичне знищення Музею історії Києва.

Були ідеї переселення музею в арт-центр, який компанія Рината Ахметова пропонує створити замість будинків, зруйнованих на Андріївському узвозі.

Але сьогодні Андріївський узвіз – мертва вулиця. Там немає киян. Зараз там лише бюра і кав'ярні. Звучали пропозиції оселити музей на Подолі, в Гостинному дворі, який призначений для торговельних цілей. Його реконструкція під музей коштуватиме неабияких грошей, а місця все одно замало.

На даному етапі пропозиція використати будівлю на „Театральній" для музею була правильною. Вона припинила протести. Загалом це буде тільки музейно-виставковий центр – знову лишень філія музею. Але замість того, щоб сприяти входженню музею на нові виставкові площі, управління культури міської адміністрації почало заважати цьому процесові. Управління диктує, які виставки проводити, кого запрошувати, які експонати виставляти, кого звільняти тощо.

Будинок Петра І на Подолі.

Кловський палац, в якому містився Музей історії Києва.

Сучасний будинок Музею історії Києва. (Фото: „Українська правда")

Я багато років працював у Києво-Печерському заповіднику, у заповіднику „Стародавній Київ" і знаю, як робити виставки. Вже вісім років немає історичної експозиції – ціле покоління киян виросло без знання своєї історії. І цю проблему штучно створюють чиновники".

Катерина Романова, вчений секретар Музею історії Києва, виконуюча обов'язки директора з квітня 2009 року до жовтня 2011 року:

„Чиновники вільно розпоряджаються переміщенням колекції музеїв, яка є державною власністю, або вимагають надати картини з музейних фондів, аби прикрасити свої кабінети. В першу чергу йдеться про картини Сергія Шишка, які забрали у 1993-2006 роках і які ми досі не можемо знайти.

Переміщення фондів без згоди музею – це й ситуація з так званим „будиночком Петра І", коли Головне управління культури міської адміністрації домовилося про передання всіх наших археологічних фондів Київському науково-методичному центрові. З 2008 року ми не маємо договору оренди, і в будь-який момент цю унікальну колекцію з Подолу можуть викинути на вулицю.

Так званий „будинок Петра І" на Подолі (насправді цар тут ніколи не бував, будів-

(Закінчення на стор. 8)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Почалися навчання „Сі Бриз-2012"

ОДЕСА. — 9 липня розпочато українсько-американські навчання „Сі Бріз-2012", основна тема навчань – проведення міжнародної акції з безпеки на морі. Найбільшу увагу під час навчань буде приділено боротьбі з піратством та міжнародному співробітництву і взаємодії у цій боротьбі, – повідомив командувач Військово-морськими силами Збройних сил України віце-адмірал Юрій Ільїн. Американською стороною навчань буде керувати командувач Шостої фльоти США віце-адмірал – Френк Пандольф. Майже всі заплановані заходи будуть проходити в Одеській області, а також на полігонах у північно-західній частині Чорного моря. В цілому у навчаннях візьмуть участь 17 країн, у тому числі військовослужбовці Об'єднаних Арабських Еміратів, Альжиру, Банґладеш і Катару. З української сторони візьмуть участь шість кораблів та катерів, бойова тактична група морської піхоти чисельністю близько 300 осіб, 36 одиниць автобронетанкової техніки, літаки Бе-12, вертолети Ка-27 і Мі-14 і т.д. Усього планується участь 1,300 осіб. Українсько-американські навчання серії „Сі Бріз" проводяться від 1997 року відповідно до Меморандуму про взаєморозуміння та співробітництво з питань оборони та військових взаємин між Міністерством оборони США та Міністерством оборони України від 1993 року. *(„Кореспондент")*

А. Мартинюк відпустив ВР на вакації

КИЇВ. — Перший віце-речник Адам Мартинюк 6 липня закрив 10 сесію Верховної Ради (ВР). Замість промови, яку завжди наприкінці сесії виголошує голова ВР, А. Мартинюк не робив жодних політичних заяв, а лише подав статистику роботи парляменту. Говорячи про це, він зауважив, що „Верховна Рада працювала б краще, якби дев'ять засідань не були заблоковані опозицією". Він також зауважив, що в Україні „на жаль, більше законів, ніж треба. Питання полягає в іншому – як ми дотримуємось їхнього виконання", – зазначив він і додав, що слідкування за цим мають здійснювати парляментські комітети. Після завершення сесії в залі традиційно було виконано гимн України. Серед присутніх в залі гимн співали лише кілька осіб у міністерській ложі, зокрема міністер юстиції Олександр Лавринович, кілька депутатів з Партії Реґіонів, Народної партії та депутати з групи „Реформи заради майбутнього". Перший віце-речник А. Мартинюк та представники компартії гимн не співали. *(„Українська правда")*

Виставка пам'яті Б. Возницького

ЛЬВІВ. — Вшановуючи Бориса Возницького, 30 червня у Львівській ґалерії мистецтв відкрили виставку, присвячену його життю та діяльності. Експозицію створили, відзначаючи сороковини від дня смерти директора Львівської галереї мистецтв, розповіла донька Б. Возницького Лариса Разінкова (Возницька), яка доклала найбільше зусиль для її відкриття. Предмети, представлені львівській публіці, – це особисті речі з збірки Б. Возницького, експонати з фондосховищ, твори відомих художників. З-поміж інших вирізняються світлини фотографа Олександри Лісаковської, яка в останні роки життя Б. Возницького супроводжувала його і зібрала великий документальний матеріял про його діяльність. Це – знімки з об'єктів, над якими невтомно працював Б. Возницький, – Батурина, Чигирина, львівських замків. Окремо підібрано світлини, на яких можна ознайомитися з родиною мистецтвознавцеві, його батьками. Б. Возницького представлять також як дослідника – відвідувачам покажуть друковані праці про Миколу Потоцького, Іоана Пінзеля, про львівську творчість якого стало відомо саме завдяки мистецтвознавцеві. Виставка, що розпочалася наприкінці червня, продовжуватиметься кілька місяців. На думку місцевих спеціялістів, зазначає Л. Разінкова, експозиція, яку підготували за вкрай короткий термін, представлена досить добре і змістовно для того, аби відвідувачі могли ближче познайомитися з багатолітньою працею Б. Возницького. *(„День")*

АМЕРИКА І СВІТ

Г. Клінтон закликає В’єтнам захищати права людини

ГАНОЙ, В’єтнам. — У рамках робочого турне країнами Азії Державний секретар США Гіларі Клінтон здійснила візиту до В’єтнаму, де наголосила потребу захисту прав людини. 10 липня у Ганої Г. Клінтон зустрілася з міністром закордонних справ В’єтнаму Фам Бінь Мінь. Після бесіди Держсекретар заявила, що її непокоїть ув’язнення активістів, юристів та блоґерів за мирне висловлювання поглядів. Базована у Ню-Йорку правозахисна організація „Вахта прав людини“ закликала Г. Клінтон порушити це питання з в’єтнамськими чиновниками, оскільки обмеження свободи користування Інтернетом становить велику проблему у В’єтнамі. Під час відвідин В’єтнаму також відбулися зустрічі Г. Клінтон з прем’єр-міністром Нґуєн Тан Зунґом, як також з американськими та в’єтнамськими підприємцями. Під час поїздки країнами Азії, Державний секретар вже відвідала Японію і Монголію. З В’єтнаму Г. Клінтон поїде до Лаосу. Згідно з плянами, азійське турне вона завершить у Камбоджі, де візьме участь у реґіональній зустрічі країн Південно-Східньої Азії. *(„Голос Америки“)*

Еспанії виділили 37 млрд. дол.

БРЮСЕЛЬ, Бельгія. — Міністри фінансів 17 країн Еврозони 10 липня погодились виділити Еспанії 37 млрд. дол. на підтримку її банківського сектора. Представники країн Еврозони повернуться до Брюселю 20 липня для остаточного затвердження пляну після того, як з ним погодяться уряди та парляменти їх країн. Міністер фінансів Еспанії Луїс де Ґіндос повідомив, що задоволений переговорами, і подякував за ухвалене рішення, незважаючи на те, що це значно менша сума допомоги, ніж та про яку просила Еспанія. За твердженням еспанського уряду, для підтримки економіки країни їм необхідно 125 млрд. дол. Европейські урядовці готові виділити більшу суму, але для цього Еспанія мусить погодитись на проведення реформи банківського сектора. Міністри фінансів також погодилися перенести крайній термін зменшення дефіциту бюджету Еспанії з 2013 року на 2014 рік. Еспанія має зменшити бюджетний дефіцит до 3 відс., що є максимальним лімітом для країн Европейського союзу. Еспанія – четверта найбільша економіка Еврозони, яка сьогодні потерпає від бюджетного дефіциту та складної ситуації у банківському секторі. *(„Голос Америки“)*

Верховний суд затвердив медичну реформу Б. Обами

ВАШІНҐТОН. — Верховний суд США 28 червня проголосив Закон про охорону здоров’я таким, що відповідає вимогам Конституції. Цей закон, ухвалений Конґресом три роки тому, охоплює медичним обслуговуванням практично все населення країни, включно з тими, в кого нема медичного страхового забезпечення. Тисячі людей, які зібралися перед будинком Верховного суду у Вашінґтоні, вітали рішення суддів. У Білому Домі Президент Барак Обама заявив, що цей закон відповідає інтересам усього американського народу. Суперечки навколо цього закону точилися від самого початку, і дійшло до судового позову від 26 штатів, які вимагали скасувати його. По інстанціях справа дійшла до Верховного суду. Причина та, що новий закон сподобався далеко не всім. Штати скаржилися на брак фондів. Зокрема багато протестів викликала стаття, яка зобов’язує кожного купувати особисте медичне забезпечення, а тому, хто цього не зробить, мусить сплатити кару. За результатами опитування громадської думки, 60 відс. американців вважають таку вимогу урядовим зиском, а майже половина опитуваних – проти всього закону. Тим не менше, ухвала Верховного суду – остаточна, тож справу закрито, як наголосив Ґері Рід, провідник демократичної більшости в Сенаті. Невдовзі буквально всі американці матимуть доступ до медичного забезпечення. Рішення Верховного суду може вплинути на перебіг передвиборної президентської кампанії. Це рішення сприймають як величезну перемогу Б. Обами. *(Радіо „Свобода“)*

КОМЕНТАР

Російська фльота в Криму – небезпека для України

Сергій Горицвіт

Навідуючись час від часу до Криму, я уникаю поїздок до Севастополя, бо там почуваюся не на рідній землі, а в місті, де господарює „старший брат“. Мабуть, багатьом теж не затишно тут під прицілами військово-морської фльоти Росії. Раніше думалося, що ось-ось відчує Україна смак незалежности й позбудеться цієї окупаційної сили, але з приходом до влади Віктора Януковича ця надія розвіялася, як дим.

З гіркотою пригадую тепер, як два роки тому в задимленій залі Верховної Ради її голова Володимир Литвин, ховаючись під парасольками від граду яєць, поставив на голосування ратифікацію „Харківських угод між Україною й Росією“ про продовження перебування Чорноморської фльоти Росії в Україні аж до 2042 року. Попри багатотисячні вуличні протести опозиції, продажна більшість парляменту схвалила цей антиконституційний акт. Реґіонали тоді плескали в долоні від радости, що вигідно проміняли суверенітет і незалежність держави на нібито здешевлений російський газ. Фактично ж правлячий клан ще раз довів, що за гроші він ладен продавати Україну вроздріб і оптом будь-кому.

За два роки В. Янукович з Миколою Азаровим зрозуміли, що вони в оборудці з Росією пошилися в дурні. Як кажуть, торгували – веселились, полічили – засмутились. „Ґазпром“ нині продає блакитне паливо „братній“ Україні за вищою ціною, ніж іншим европейським країнам. І хоч як тепер не принижується В. Янукович перед Володимиром Путіним, вимолюючи здешевити газ, той діє за принципом: хоч ми й брати, але наші кишені – не сестри.

Здавалося б, державі уже час у відповідь на таку непоступливість Москви щодо ціни на газ та видворити Чорноморську фльоту Росії з Криму. Але покищо навіть натяку на це керівництво України не наважується зробити. Однак, окремі політоглядачі й аналітики, видаючи бажане за дійсне, вважають, що нова стратегія національної безпеки і військової доктрини України дасть можливість запровадити певні обмеження статусу перебування російської фльоти в Севастополі. Хоч ці документи ще не оприлюднені, та в оточенні В. Януковича заявляють, що у них йдеться про зміну Києвом свого „стратегічного курсу“, який буде спрямований „на евроінтеґрацію“.

Така позиція, звісна річ, Росії не подобається. Адже вона звикла поводитися на теренах України, як у себе вдома, діючи на власний розсуд.

Упереджуючи будь-які спроби денонсувати угоду чи дещо зменшити російську військово-морську присутність, В. Путін уже гучно заявив: „Ми не збираємося йти з Криму. Для цього є всі підстави, маю на увазі, що ми підписали з Україною відповідну міждержавну угоду про перебування нашої фльоти в Криму“. Саму ж угоду він назвав „унікальною“, бо Росія нібито сповна платить за базування Чорноморської фльоти в Україні зменшенням ціни на газ.

Про те, які загрози для України може спровокувати ця чужоземна військово-морська база, обидві сторони воліють не згадувати. Не можна не помітити, що Росія останнім часом веде досить жорстку зовнішню політику, нерідко погрожуючи застосуванням військової сили. Свої ж дії керівництво Росії не вважає за потрібне узгоджувати з Україною. Для України ж чужинська фльота є фактором небезпеки в умовах надзвичайного становища. Якщо її буде задіяно у близькосхідньому чи в якомусь іншому конфлікті, то є велика вірогідність, що у відповідь буде завдано удар по базі у Севастополі. Уже зараз вона десь позначена на військових мапах червоним хрестиком як ворожий об’єкт, який слід знищити. Ось так, дякуючи окупантам, українці живуть у збуреному численними ґльобальними конфліктами світі під прицілом військових ракет.

Учасники акції протесту у Чернівцях 27 квітня проти перебування російської фльоти в Криму.

То, може, від перебування чужинської військової бази маємо хоч якісь інші вигоди? Ось що засвідчують факти. Досі не проведена інвентаризація приміщень, які орендує в Криму російська фльота. За приблизними підрахунками моряки використовують приблизно 4,500 будинків і споруд. Збираючись залишити півострів до 2017 року, орендарі їх геть занедбали. А оскільки орендні взаємини базуються на українському законодавстві, то росіяни тепер зажадали аби орендодавець, тобто Україна, за свої гроші відремонтував усе це нерухоме майно. Обчислюється це у сотні мільйонів долярів, які Україна зобов’язана платити на утримання російської фльотської інфраструктури. До речі, лише комунальним службам Севастополя фльота заборгувала понад 7.5 млн. грн. А стільки щорічно втрачає держава через те, що досі не інвентаризовано і не оцінено землі, які орендує російська фльота, важко навіть підрахувати.

В той же час Росія постійно висуває всілякі претензії Україні. То вона, не надаючи ніяких даних про нову військову техніку, оголошує модернізацію своєї фльоти. То вимагає скасувати будь-які митні виплати на ввезення у Крим необхідних фльоті товарів. То знімає з себе всяку відповідальність за безпеку руху суден у прибережній зоні, але силоміць утримує в себе кілька стратегічно важливих маяків. Перелік можна продовжити.

Характерно, що все більше українців виступають проти перебування російської фльоти в Криму. За даними соціологічного опитування, проведеного у лютому, кількість прихильників продовження терміну перебування Чорноморської фльоти Росії на території України зменшилася з 42 відс. до 33 відс., одночасно зросла кількість супротивників – з 42 до 49 відс. Такі настрої панують навіть на Донбасі, на півдні й сході України. Стрімко зростає кількість кримчан, які хочуть перетворити Севастополь на місто-курорт, а для цього необхідно видворити звідти російську фльоту. Проєкт курортного міста вже давно створений, численні вигоди від його запровадження теж підраховані, але ж хіба в окупованому Севастополі люди зголосяться відпочивати?

Російські військові кораблі у Севастополі. (Фото: opir-ua.org)

У Києві закінчився чемпіонат Евро-2012

КИЇВ. – 1 липня на стадіоні „Олімпійський" офіційно завершився Чемпіонат Европи з футболу 12-хвилинною заключною церемонією, фінальними змаганнями та нагородженням переможців.

Церемонія закриття „Евро-2012" тривала 12 хвилин.

У хореографічному дійстві брали участь понад 600 осіб. Видовище передало національний кольорит 16 країн, збірні яких брали участь у змаганнях, а також символи Союзу футбольних асоціяцій Европи (УЕФА): єдність, суперництво та пристрасть.

Співачка Океана виконала офіційну пісню „Евро-2012" „Нескінченне літо".

Фінал чемпіонату бачили на стадіоні понад 63 тис. осіб. У київській фан-зоні на змагання дивилися 110 тис. осіб.

Фінал у Києві відвідали близько 11 тис. еспанців та до 5,000 італійців. Виграли з рекордним для фінальних змагань рахунком 4:0 у збірної Італії, еспанська збірна відстояла своє звання чемпіона Европи на наступні чотири роки.

Минулий чемпіонат „Евро-2008" збірна Еспанії виграла, перемігши у фіналі Німеччину з рахунком 1:0. Вперше чемпіоном Европи еспанці були в 1964 році, коли виграли 2:1 у збірної СРСР. Наступний чемпіонат Европи з футболу відбудеться в 2016 році у Франції. *(УНІАН, Бі-Бі-Сі)*

Посольство України в США приймало гостей

ВАШІНҐТОН. – 1 липня в Посольстві України в США відбувся громадський перегляд закриття „Евро-2012" і фінальної гри між збірними командами Еспанії та Італії. Серед гостей на перегляді були представники дипломатичного корпусу, провідних організацій української громади в США, українських та американських засобів масової інформації.

До присутніх з вітальним словом звернувся Посол України в США Олександер Моцик, який підкреслив високий організаційний рівень проведення чемпіонату в Україні, а також спроможність української влади та пересічних громадян успішно вирішувати складні завдання з підготування маштабних спортивних заходів у стислі терміни. Посол також наголосив, що гості „Евро-2012" мали можливість особисто пересвідчитися у красі України та відчути щиру гостинність українського народу.

Промовляє Посол України в США Олександер Моцик.

О. Моцик вручив грамоти учасникам чемпіонату з міні-футболу, організованого Посольством 26 травня з нагоди „Евро-2012".

Під час перегляду фіналу футбольного чемпіонату гостей частували українським пивом „Оболонь" і традиційними стравами української кухні.

На згадку учасники команд, що брали участь в чемпіонаті з міні-футболу серед дипломатичних місій, акредитованих в США, зфотографувалися в Кам'яній залі Посольства.

Гості Посольства України в США.

Посольство України в США

НОВИНИ СКУ

Президент СКУ промовляв у Комітеті Европейського парляменту

СТРАСБУРҐ, Франція. – 13-14 червня президент Світового Конґресу Українців (СКУ) Євген Чолій узяв участь у XIX засіданні Комітету парляментського співробітництва „ЕС-Україна" в Европейському парляменті. Він також представив позицію СКУ щодо евроінтеґрації і демократизації України колишньому президентові Европейського парляменту Єжи Бузекові, віцепрезидентові Европейського парляменту Яцекові Протасевичу та співголовам Комітету „ЕС-Україна" Павлові Ковалеві і Борисові Тарасюкові.

Євген Чолій з учасниками громадської зустрічі в Страсбурзі.

Під час обговорення виступу Еврокомісар з питань розширення і европейської політики сусідства Стефана Фюле Є. Чолій від імені СКУ подякував йому за допомогу українському громадянському суспільству, а також молоді і студентству, які є майбутнім України та підтримують її европейський курс.

У Страсбурзі президент СКУ мав зустріч з українцями, яку організувала голова Франко-українського клюбу Іванна Піняк.

Євген Чолій зустрівся з українцями Латвії

РИҐА, Латвія. – 15-19 червня президент Світового Конґресу Українців (СКУ) Євген Чолій відвідав столицю Латвії – Риґу, де обговорив низку актуальних питань з Головою Сейму Латвії Салвітою Аболтіною, Міністром закордонних справ Едгаром Ринкевичем, Послом України в Латвії Анатолієм Олійником.

Є. Чолій подякував за визнання Латвією у 2008 році Голодомору 1932-1933 років геноцидом українського народу та зосередився на важливості евроінтеґрації і демократизації України.

Є. Чолій закликав Латвію прислати на парляментські вибори в Україні велику місію спостерігачів.

Президент СКУ побував у Музеї окупації Латвії, де зробив запис у гостьовій книзі.

Є. Чолій також відвідав місцеву українську школу, про діяльність якої йому розповіла

(Закінчення на стор. 15)

АМЕРИКА І СВІТ

Перемога українських програмістів

СИДНЕЙ, Австралія. — Україна вперше перемогла у міжнародному конкурсі технологій „Microsoft Imagine Cup", який відбувся від 6 до 10 липня у Сиднеї. Українська команда отримала першу нагороду у найпрестижнішій номінації конкурсу – Розроблення програмних проєктів. Переможці – донецькі студенти. Вони розробили проєкт, призначений для розпізнавання та озвучення жестів мови глухонімих за допомогою мобільного телефону. Це можливість для понад 40 млн. осіб з вадами слуху – спілкуватися на вербальному рівні. Загалом у конкурсі брали участь понад 70 команд з різних країн світу. Українцям вручили чашу конкурсу та нагороду у 25 тис. дол. США. Ще одна українська команда, Симферополя, посіла друге місце у номінації конкурсу Розроблення додатків до „Windows 8". *(„День")*

Всупереч рішенню військових

КАЇР, Єгипет. — У Єгипті очолений ісламістами парлямент зібрався на коротку сесію всупереч рішенню військових та Верховного суду країни. 10 липня нижня палата парляменту зібралася на засідання через кілька днів після того, як Президент Єгипту Мохамед Мурсі видав указ про поновлення повноважень розпущеного законодавчого органу країни до часу обрання нового парляменту. Минулого місяця Вища військова рада Єгипту розпустила парлямент після того, як Верховний суд країни визнав весь склад обраного на початку року законодавчого органу нелеґітимним, і неконституційним сам закон про вибори, за яким цей парлямент обрали. 9 липня суд підтвердив своє рішення про нелеґітимність парляменту й заявив, що ухвали суду остаточні і мають виконуватися. Речник нижньої палати Саад аль-Кататні сказав, що депутати зустрічаються у пошуках способів виконання рішення суду про нелеґітимність парляменту. Державний секретар США Гіларі Клінтон закликала обидві сторони – Президента і Вищу військову раду – до співпраці і подолання розбіжностей. *(„Голос Америки")*

Держдума ратифікувала вступ до СОТ

МОСКВА. — Російська Державна Дума 10 липня проголосувала за ратифікацію протоколу про приєднання Росії до Світової організації торгівлі (СОТ). Цьому передували 18 років непростих переговорів про членство у цій організації. За ухвалення документу проголосували 238 депутатів, проти – 208 депутатів. Більшість з тих, хто підтримав схвалення документу, – представники партії „Єдина Росія". Через 30 днів після ратифікації Росія, яка посідає дев'яте місце у світі за номінальним обсягом Внутрішнього валютного продукту, стане повноправним членом організації. Офіційний протокол про приєднання Росії до СОТ був підписаний на міністерській конференції у Женеві в грудні 2011 року. *(Бі-Бі-Сі)*

Іран звинувачує Францію та Німеччину

ТЕГРАН, Іран. — Керівник іранських спецслужб Гейдар Мослегі звинуватив розвідувальні служби Франції та Німеччини в причетності до вбивства вчених-ядерників Ісламської республіки. „Ми виявили зв'язок між двома цими мережами (причетними до вбивств – ред.) з спецслужбами Німеччини, Франції, Великої Британії, Ізраїлю, США, а також з реґіональними розвідслужбами", – сказав він. В січні цього року іранська влада посилила охорону фахівців, які працюють в сфері ядерних технологій, після вбивства заступника директора заводу з збагачення урану Мустафи Ахмаді Рошана. Охорону вчених забезпечують сили поліції та Корпусу Вартових Ісламської революції. За останні два роки в Ірані було скоєно кілька замахів на іранських учених. В результаті вбито четверо іранських учених, троє з яких були зайняті в ядерній сфері. Країни Заходу підозрюють Тегран в розробленні ядерної зброї. Між тим, в Ірані наполягають на тому, що національна ядерна програма має виключно мирні цілі. В червні іранські спецслужби заарештували 20 осіб, підозрюваних у причетності до вбивства двох фізиків-ядерників. *(„Кореспондент")*

Літо – пора фестивальна

Саме у червні і липні настає час важливих подій в житті закордонного українства – час фестивалів української культури. Ще прийде час, коли буде створено історичний опис фестивалів, але вже тепер усім зрозуміло, що фестивалі мали для збереження і розвитку української культури не менше значення, ніж діяльність науковців, видавнича справа і шкільництво.

Спершу фестивалі вдовольняли ностальгійні почуття українців США і Канади, раптово відірваних від звичайного життя у рідних оселях. Саме на фестивалях можна було почути рідну мову і незабутню пісню, пригадати народні і козацькі танці, а на забаві – погомоніти з земляками, серед яких обов'язково були односельці або колишні таборові сусіди.

З часом надійшли вістки про те, що в Україні переслідують національну культуру як вияв „буржуазного націоналізму" – багато пісень заборонено, музику і театр цензуровано, танці дозволено лише етнографічно-шароварні. І народних та церковних свят в Україні не стало, були впроваджені виключно пролетарсько-більшовицькі демонстрації з наступною пиятикою. І тоді закордонні фестивалі набрали значення оберегів української культури. Пізніше в Україну перейшли численні, збережені на фестивалях, пісні січових стрільців, учасників визвольних змагань і вояків Української Повстанської Армії.

Тим часом за кордоном виросли нові українські покоління. І тепер фестивалі набрали ще одного значення – як огляди досягнень юних співаків, танцюристів, читців художнього слова. Впродовж осені, зими і весни численні вчителі Шкіл українознавства з чималими зусиллями (діти ж бо зростають в англомовному середовищі) відкривали перед молоддю дивосвіт Тараса Шевченка та Івана Франка, народної байки і пісні. У цьому ж брали участь Пласт і Спілка Української Молоді, та інші організації, церковні наставники. А своєрідним іспитом, ніби матурою, ставали виступи на українських фестивалях.

Багато таких свят щоліта відбувається не тільки у США і Канаді, а у Польщі, Бельгії, Хорватії, інших країнах. Вже цього року відгомоніли співочі свята у Сакраменто і фестивалі в Гантері і біля церкви св. Юра в Ню-Йорку. Сьогодні почнеться Фестиваль української культури на Союзівці, де виступатимуть Руслана Лижичко, брати Добрянські, Ірина Лончина, хори „Думка" і „Прометей", учні школи танцю ім. Роми Прийми-Богачевської. На сцену вийдуть виконавці з Києва, Тернополя, Ню-Йорку. І в цьому – ще одне, вже четверте значення українського фестивалю, який поєднав на американській землі відроджену в Україні народну пісню і збережений за океаном вогняний танець, поєднав серця і душі людей, надовго розлучених не з власної долі, але вірних традиціям прабатьківської культури.

Знову сотні людей прийдуть на фестиваль, щоб сприйняти енерґію пісні і танцю, відчути насолоду бачення таких чарівних українських красунь і хвацьких юнаків. У цьому – ще одне значення фестивалю української культури. Коли пів століття тому молоді віком еміґранти збиралися на фестивалях, щоб разом посумувати, потужити за втраченою батьківщиною, то на сучасних фестивалях вони, вже посивілі, відчувають гордість від того, що зберегли і передали дітям дорогі зерна батьківської культури, тепер ті зерна проросли і дали такі чудові плоди.

Фестивалі – велике надхнення для старших і поле звитяги для молодих. Часто-густо саме на фестивалях народжуються знайомства, які переростають у кохання і завершуються утворенням щасливих сімей.

Відвідайте триденний фестиваль на Союзівці, відвідайте інші українські фестивалі, щоб відчути благотворний вплив рідної культури, енерґетику дружнього спілкування на невмирущих народних традиціях!

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Газета заснована у 1893 році — Видає Український Народний Союз

Головний редактор: Рома Гадзевич
Редактори: Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто

FOUNDED IN 1893
Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by
the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

☎ (973) 292-9800 — **E-mail:** svoboda@svoboda-news.com
Fax (973) 644-9510 — **Website**: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to:
Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Передплата: $65.00 на рік, $40.00 на півроку.
Для членів УНСоюзу – $55.00 на рік, $35.00 на півроку.

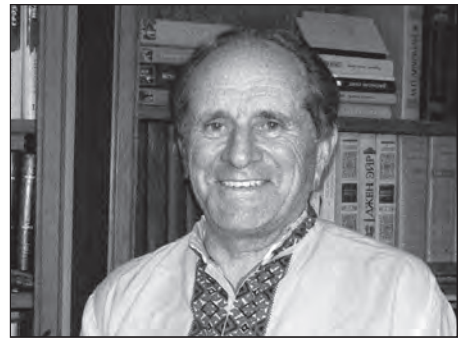
Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda".
Periodicals postage paid at Caldwell, NJ 07006 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ"		
Адміністрація	Володимир Гончарик	☎ (973) 292-9800 x 3041 **E-mail**: admin@svoboda-news.com
Оголошення	Володимир Гончарик	☎ (973) 292-9800 x 3040 **Fax** (973) 644-9510 **E-mail** adukr@optonline.net
Передплата	Марійка Пенджола	☎ (973) 292-9800 x 3042 **E-mail** subscription@svoboda-news.com

ІСТОРІЯ

Гарний слід від Застирної Січі

РІВНЕ. – Назву „Застирна Січ" не варто шукати в історичних літописах, але така Січ реально діяла. Заснували її наприкінці XX ст. голови колгоспів Млинівського району і офіційним місцем вічевих зустрічей обрали сосновий ліс біля Хрінницького водоймища, де протікає річка Стир. Коли до тодішнього голови Національного банку України Віктора Ющенка, котрий завітав на знамениті „Козацькі могили", дійшла чутка про Застирну Січ, він схвалив цей почин. А через декілька років, перебуваючи у селі Набережне, за 10 кілометрів від „Козацьких могил", він повернувся до цієї теми і перепитав тутешніх мешканців про Застирну Січ, але вона вже на той час стала історією.

Наказний гетьман Застирної Січі Анатолій Шевчук.

Але ще живі-здорові колишні січовики і зокрема наказний гетьман Застирної Січі Анатолій Шевчук з села Боремель, колишній голова місцевого колгоспу.

У Застирній Січі, – розповідає гетьман, – об'єдналися голови колгоспів, які при радянському тоталітарному режимові не відцуралися національних традицій, пошанування славної української історії. Така прихильність на той радянський час, могла б дорого коштувати кожному, хто входив до Січі, отож січовикам доводилося бути водночас своєрідними підпільниками. Збиралися час від часу, щоб у гурті відзначити якусь подію або обговорити можливість допомоги тим, хто зіткнувся з бідою.

Застирна Січ виникла ще до того часу, як колгосп у Боремлі очолив А. Шевчук. Його попередник Аліпій Мосійчук декілька разів збирав гурт над річкою Стир, звідки і зародилася чутка, що то збирається Січ. Районне начальство намагалося більше дізнатися про ці зібрання, але марно.

Дехто з гостей приїздив у козацьких строях, дехто – у вишиванці. Кожен давав присягу, ставши на коліна. Належало під час посвяти випити повну кварту міцного напою. Розуміючи, що не кожен може встояти після такої дози, козаки просвердлили у посудині отвір – доки посвятник приголублював медовуху, частина питва виливалася йому за пазуху.

Були у Застирній Січі також свої атрибути – курінь, прапор, викарбувані гроші, шабля, пістоль, булава і наказний гетьман.

Але гетьман без полковників нічого не вартий. Довелося і їх вибирати. Загалом через Застирну Січ „пройшло" 60 чоловіків – і кожен мав свій чин і своє козацьке псевдо. Була і своя заспівна пісня – „Ой, чогось я так дуже сумую", яка, як відомо, мала у своєму тексті символічні слова про те, що щастя ще обов'язково випаде на долю Вкраїни.

У своїй автобіографічній книзі відомий український аґрарник, президент корпорації „Зоря" Володимир Плютинський щиро зізнається про свою мрію дізнатися, що ж то за диво таке – Застирна Січ. Втім, у цьому сенсі йому так і не пощастило.

Зрештою у Застирній Січі були письменники, академіки і полковники. Усі вони схвально відгукувалися про січову традицію. Ці відгуки, як і фотографії з життєпису Січі, А. Шевчук зберігає у фотоальбомі та літописному щоденнику.

Січовики збудували дивовижну за красою альтанку над Стиром, аби у ній кожен бажаючий міг відпочити. На жаль, губителі природи знищили цей витвір. Застирна Січ розпалася коли на селі почався перехід від колгоспів до інших форм господарювання. Але від Застирної Січі залишився гарний слід на землі.

Євген Цимбалюк

Чорний вівторок...

(Закінчення зі стор. 1)

ВР – тим самим В. Литвином. Але важливіша перешкода для них – задля усунення В. Литвина, потрібно, згідно з конституційною вимогою, не менше, як 300 депутатських голосів, яких вони ще не мають.

Вони їх матимуть – Росія купить для них стільки голосів, скільки не так їм, як їй треба. Грішми, котрі пливуть від газу і нафти, Росія поспішно робить всю свою політику, внутрішню і зовнішню. На ці безмежні російські гроші розраховує й Президент В. Янукович, підвівши Україну до краєчку боргової ями. А не дасть же йому Москва грошей на віддання боргів Міжнародному валютиному фондові, коли не підпише „мовного" закону.

Але коли підпише, то це йому в Україні не обійдеться так просто – о, ні.

Сьогодні погляди усіх, хто вболіває за долю України, знову звернені до опозиції. Є вона як форма боротьби за незалежну Українську державу, чи це тільки – форма боротьби за владу? Хочеться вірити у першу версію. Костянтин Матвієнко, один з найавторитетніших українських політичних експертів, так сказав для Радіо „Свобода" (9 липня): „Українській опозиції ласкава доля дає черговий шанс. Спасибі за це русифікаторам. Опозиція має шанс реабілітуватися за „тушок", за свої хронічні поразки й угодовство, навіть за той період, коли вона була при владі і змарнувала шанс через власну корумпованість та недолугість".

Насправді все набагато складніше. Ця влада не боїться цієї опозиції. Вчинивши страшний злочин проти нашої нації, Верховна Рада спокійнісінько розійшлася на літні вакації. Тому слово і доленосне рішення – за українським суспільством, для якого прийшов найвищий час об'єднано піднятися й не дозволити ні владі, ні опозиції робити мову, позачасову духовну цінність, предметом передвиборних маніпуляцій.

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Згадуючи концерт у Валії

У „Свободі" з 18 травня вміщено дуже цікаву статтю Надії Кучер „Андрій Бондаренко – співак світу", який у Кардіфі, столиці Валії, що є складовою частиною Великої Британії, здобув звання „Співака світу" серед 25 фіналістів. Всіх співаків, що прибули на конкурс, було 600, з 72 країн світу. Отже, маємо причину радіти і пишатися таким успіхом нашого молодого співака.

Ця подія і місце нагадали мені про конкурси, що також відбувалися у Валії, але в Лянґолені, де брали участь також і українці у 1950-их роках, а може, й раніше.

Це були конкурси співу хорів різних національностей, в них виступав і наш славний хор дивізійників „Бурлаки". Цей хор свого часу виступав і під назвою „Гомін". Я пам'ятаю дириґента Паску, про інших лише чув. Отже, на цих конкурсах наші співаки завжди здобували перше або друге місце. І це було для нас, українців Великої Британії, великою радістю і гордістю. Однак, деякі англійські газети псували нам добрий настрій, бо ототожнювали нас з росіянами, і треба було писати до редакцій, спростовуючи їх прикрі для нас помилки. Автор цього листа в цій справі написав був листа до „Дейлі Експрес" і отримав вибачливу відповідь і обіцянку, що в майбутньому будуть писати „Юкрейнієн", а не „Рашен".

Наш хор дивізійників я вперше почув у переходовому таборі „Вест Вратінґ", що близько Кембріджу, Англія, коли прибув туди у 1948 році з переселенчого табору в Ельванґені, Німеччина. Пригадую собі, як я стояв біля приміщення, де мав виступати хор, і бачив, як наші хористи-дивізійники виходили з автобуса ще в німецьких уніформах, з написом латинськими літерами, що по-українськи означає – військовополонений. Це мене здивувало, бо це вже був початок 1948 року, а вони ще були в полоні.

На сцену виступив хор в українських строях, а заля була вщерть заповнена людьми різних національностей, включно з великим числом англійців. Хор своїм виступом зачарував присутніх. Після кожної точки вирували бурхливі оплески, а після „Пташиного хору" присутні, вставши з місць, винагороджували хористів невгаваючими оплесками. Цей виступ „Бурлаків" приніс нам велику насолоду і гордість за свій хор та викликав у нас вдячність як хористам, так і Централі Союзу Українців у Великій Британії, що була відповідальною за обдарування нас таким чудовим концертом.

Кілька слів про маленьку країну Валію (Wales), що ділить острів Великої Британії з Англією й Шотляндією. Валія і Шотляндія були колись незалежними королівствами і мають спільне етнічне походження з племен кельтів, а англійці цього острова є ґерманського походження. Валійці – надзвичайно співучий народ, дуже любується хоровим співом. Не раз по радіо, ще проживаючи в Англії, часто слухав хорового співу валійців, які дуже нагадували українські хори.

Володимир Колюбінський,
Фініксвил, Пенсильванія

Виступає хор дивізійників „Бурлака" у Великій Британії (архівне фото).

Більше пишіть про героїв УПА

Молоді патріоти України, котрим не було ніякої надії побороти більшовицьку зграю, свідомо йшли захищати свою Україну, знаючи, що чекає на них і їхні родини. Вони свідомо йшли на смерть. Більше пишіть про героїв УПА.

У теперішніх обставинах російські шовіністи змінили тактику. Створюючи нові партії, вони придумали партію „Єдіная Росія", яка з часом подолає інші демократичні партії, щоб знову загарбати Україну і створити „єдину і неділиму". Але українці це вже перейшли.

Мій батько Федір Романишин, 1900 року народження, дійшов з Українською Галицькою Армією до Варшави в 1918 році, але через зраду більшовиків Українська армія була інтернована у поляків. Поляки засудили батька до розстрілу, але він захворів тифом, то його відпустили вмирати в село, де його мама, моя бабуся, батька виходила, а сама померла.

В 1927 році Андрей Шептицький післав батька піднімати освіту в Тернопільській області, звідки нашу сім'ю в 1939 році вивезли перші „визволителі" в Сибір, хоча проти Росії батько ніколи не виступав. Лише в 1946 році ми повернулись до Львова.

Ярослав Романишин,
Манчестер, Ню-Гемпшир

Як уникнути бійок у Верховній Раді

Склалося так, що засідання Верховної Ради перестали бути засіданнями, бо як же тут засідати, коли триває бійка, задля якої треба стояти чи ходити?

Якщо ж говорити про те, що Верховна Рада повинна бути парламентом, то, знову ж таки, слово „парлямент" означає – „палата розмов", а які можуть бути розмови, коли триває бійка? Ще й треба мати повний час на одужування після бійки потерпілих за свої політичні переконання.

Я маю пропозицію: кожний, хто хоче говорити і передбачає одного або й більше ображених, має попросити відеоплівку (а може, навіть, окремий кабінет), де він (чи вона) можуть наговоритись досхочу – погудити Степана Бандеру, полаяти українців за вживання української мови, а опонент йому відповідатиме теж у запису. Інші депутати в цей час зможуть зайнятися питаннями економіки, екології та іншими, пов'язаними з життям другої за розмірами европейської держави.

Вислухавши один одного в запису, два промовці можуть дістати кілька хвилин загально-громадського часу, щоб дійти до конкретних угод, які запропонувати Верховній Раді. Тоді вони не матимуть часу на лайки і бійки.

Василь Рождественський,
Вудгевен, Мишиґен

Ця книга – найдорожча спадщина

Я щойно повернулася з Києва, де відвідала видавництво „Пульсари", отримала книжкові подарунки, а після повернення отримала свіжу книгу Марти Тарнавської „Автобібліографія". Я в захопленні від цього видання. Це була напружена праця автора впродовж всього творчого життя, щоб прискіпливо вести таку детальну автобібліографію, не минути жодної публікації в Америці і в Україні. Наведено 816 назв українською та англійською мовами, а ще й критичні відгуки і рецензії на твори. Це ще 355 назв!

„Автобіографічний літопис" – це основні події в житті авторки рік за роком. Подібне треба готувати кожному для своїх дітей і онуків. Ця книга не тільки найкраща, найдорожча спадщина для своїх нащадків, а й для усієї української спільноти.

Авторка зуміла (що рідко буває, особливо в американських корінних або українських асимільованих родинах) зберегти авторитет вихователя, наставника, більш того, справжнього друга своїм онукам – Іванкові, Стефанові, Ніні, зберегти їхню українськість, відчуття національного коріння.

Лідія Корсун,
Ню-Йорк

Залишімо роздоріжжя за собою

У вініпезькому часописі „The Winnipeg Sun" за 18 березня авторитетний автор Пітер Вортінґтон опублікував статтю про теперішній стан в Україні під заголовком „Застій на роздоріжжях". У цій статті він не міг не торкнутися питання взаємин українців з росіянами і сказав, що ці взаємини тяжкі й заплутані, а головною причиною цього – згідно з заявою одного росіянина, співбесідника П. Вортінґтона в Москві, – є те, що „українці інстинктивно вважають себе більш інтеліґентними, більш спосібними, більш цивілізованими і більш зарядними, ніж росіяни". І цей росіянин додав, що й самі росіяни вважають українців більш здібними і впорядкованими, ніж вони.

„Українці інстинктивно вважають себе вище росіян". Річ не в самих тільки інстинктах, а в історичній пам'яті. Українці врятували Европу перед нападами Азії; українці християнізували Східню Европу, відтак і Москву; українці своєю Козацькою республікою дали Европі першу демократію. Навіть в умовах еміґрації гідно проявили себе в царині науки, політики, мистецтва, в усіх інших ділянках життя. В Канаді багатьох знаю особисто і пишаюся ними. Це, зокрема, судді Богдан Гевак, Михайло Барилюк, Ярослав Арсенич, Іван Сопінка, Марія Ваврикова, Іван Соломон і Ярослав Дзеник; сред визначних міських голів столиці Манітоби Вініпеґу – Славко Ребчук і Степан Дзюба; Василь Гавриляк був мером Едмонтону, столиці Альберти; Михайло Старчевський був членом уряду Канади та її Сенату, навіть кандидував на провідника Консервативної партії Канади. А згадати Генерал-губернатора Романа (Рея) Гнатишина, Сенатора Павла Юзика або наших видавців Івана Тиктора та Івана Сирника.

А наші світової слави голівудські артисти! Джек Палагнюк (Джек Пеленс), І. Годяк, Мар'ян Мазуркевич (Майк Мазуркі)! Всі вони були свідомими українцями, членами Українських Церков. Не забуду моменту, коли Іван Годяк грав ролю раненого американського вояка в Кореї. В цій ролі він лежить на ліжку, стогне і раптом вимовляє: „Ой, Боже...". Це його українське зітхання справді мудрі режисери залишили у фільмі – й як же як воно підносило наш дух, коли ми переглядали цей фільм в кінотеатрах Англії!

А візьмімо канадських українок – Ольгу Войценко, Теодору Гаврисишин, Антоніну Горохович, Анну Ралько, Наталію Когуську, Орисю Сушко, Рейнел Андрейчук та багато інших. Багато-багато наших жінок відзначилися в різних ділянках життя Канади.

А хіба не сповнюється українське серце гордістю за нашу культуру, коли вже від початку грудня по всій країні лунає мелодія безсмертного українського „Щедрика"!

Якщо ми, українці, присутні так виразно у вільному світі, то що нам заважає зробити визначальною нашу присутність в Україні?

Степан Ярмусь,
Вінніпеґ, Канада

УКУ – університет для всієї України

Олеся Чехут

МОНРЕАЛЬ. – Наші громади у Канаді і США уважно і з великою прихильністю та надією спостерігають за розвитком єдиного в Україні Українського Католицького Університету у Львові, справдливо вважаючи його навчальну, наукову і виховну діяльність дуже важливою для загальноукраїнської справи. Тому УКУ користується в нашій західній діяспорі і високим авторитетом, і активною моральною та фінансовою підтримкою.

Зокрема до щирих приятелів УКУ належать українці Монреалю в Канаді. Й коли у березні громаду відвідав керівник програм і проєктів Відділу розвитку УКУ Андрій Курочка, то він з вдячністю відзначив вклад монреальських українців у справу дальшої розбудови університету.

Відділ розвитку УКУ займається збиранням фондів на університет та пошуком плідного партнерства. І тут кожна зустріч, присвячена УКУ, на громадському чи на особистому рівні, має значення і позитивний вплив, оскільки сприяє загальній поінформованості щодо УКУ і його пріоритетів. З тих березневих зустрічей наша громада також довідалася від А. Курочки, що 50 відс. жертводавців на Північно-американському континенті не є українцями, і це цілком нормально, якщо взяти до уваги, що УКУ – єдиний католицький університет на усьому пострадянському просторі. Сама ідея католицького університету є привабливою для людей, які не втратили віри й керуються вірою в своєму житті – українці й не-українці, а тому вони й уважають УКУ вартим активної підтримки.

УКУ позиціонує себе як університет для всієї України, серед його студентів є католики, православні, протестанти, юдеї. Програма навчання включає історію Церкви, богослов'я, філософію, соціяльну працю, екуменізм – тобто ті галузі, які не належать до фінансово ефективних, однак, без них неможливо досягнути високого рівня освіти і культури. Тому таким важливим є збільшення кількости студентів, на даному етапі це – найсерйозніший виклик для УКУ. Успішно відповідати на нього допомагають різні заходи, зокрема так звані благодійні авкціони.

В Монреалі досі їх відбулося вже три, і їхня популярність зростає. Перший мав назву „Жнива великі, а робітників мало", він відбувся восени 2010 року і дав 7,000 дол. чистого прибутку. На минулорічний благодійний вечір прибуло набагато більше гостей, ніж очікували організатори, і на потреби УКУ було зібрано 20 тис. дол.

На думку голови Товариства монреальських приятелів УКУ д-ра Юрія Мончака, популярності заходів на підтримку УКУ сприяє вміння провести заплянопвану імпрезу у приємній, творчій атмосфері. „Минулого року, наприклад, програма вечора включала театральну постановку-містерію з участю публіки. Цього року ми хочемо представити присутнім історію розвитку танґа в Україні, з наголосом на ролі відомого композитора Богдана Весоловського у цьому процесі", – розповів д-р Ю. Мончак.

Монреальські прихильники УКУ в основному збирають гроші на стипендії для студентів, які не спроможні самі платити за своє навчання.

У Пармі відбулася літня школа

о. Михайло Гонтарук

ПАРМА, Огайо. – Вже 16-ий раз 18-22 червня відбулася щорічна літня школа під патронатом Українського православного собору св. Володимира. 35 дітей кожного дня брали участь в молитвах, навчанні релігії, малюванні і музиці, ручній праці. Діти побували на території собору біля пам'ятника жертвам Голодомору 1932-1933 років в Україні.

Учні, вчителі та священнослужителі перед собором св. Володимира. (Фото: Дорін Джоган)

В Сієтлі відзначили 100-річчя Пласту

Люся Бурій

СІЄТЛ, Вашінґтон. – 29 квітня пластуни зібралися в церкві Зарваницької Божої Матері, щоб відзначити визначну дату – 100-річчя першої Пластової присяги. Юнацтво приготувало експонати з історії Пласту в Україні та діяспорі, а також на інші теми, пов'язані з Пластом.

Кожен юнак та юначка написали інтерв'ю про одного з старших пластунів в Сієтлі. Темами запитань були місце та час вступу до Пласту, місця мандрівок і таборування, справи, якими вони займалися в Пласті, думки про значення Пласту в їхньому житті. Новацтво приготувало квіточки з світлинами про різні події з життя Пласту в Сієтлі.

Після Літургії, в якій усі пластуни взяли участь, відбулося урочисте святкування 100-річчя першої Пластової присяги. Після перегляду відеофільму з історії Пласту, пластуни заспівали пісню „Будь іскрою" до якої приєдналися всі присутні. До присяги стали юнаки Володя Бурій, Саша Святенький та Григорій Лозинський, які закінчили першу пробу. Після них присягу повторили всі присутні

Засновники Пласту в Сієтлі Аня та Тиміш Гнатейки, разом з виховниками Ксенею Кольцьо, Лідою і Нестором Воронками та Оленкою Нижникевич, доклали великих зусиль, щоб свято відбулося на високому рівні.

Учасники свята в Сієтлі на честь 100-річчя Пласту.

Сумне майбутнє...

(Закінчення зі стор. 3)

ля – одна з небагатьох збережених споруд Києва часів Івана Мазепи, перебудована на замовлення магістрату наприкінці XVIII ст) – перший прихисток Музею історії Києва, зараз тут розташовано археологічні його фонди.

Ми написали відкритого листа прем'єр-міністрові і голові міської адміністрації про те, що в музеї за п'ять років змінилося шість керівників, які звільняються нібито за власним бажанням, хоча насправді умови для їхнього звільнення створює управління культури.

Чиновники втручаються в роботу музею до найменших дрібниць. І саме управління культури керувало процесом створення музейного продукту, яким є експозиція. Незважаючи на багаторазові заяви міської влади про створення музею европейського рівня, на жаль, сучасний музей, яким можна було б пишатися, ми навряд чи отримаємо. Будинок на „Театральній" дає шанс проводити виставки, відкривати наші скрині, де протягом майже восьми років пролежали унікальні експонати, знайомити киян з історією міста.

Управління культури заплянувало відкрити експозицію 24 серпня, але ця дата нереальна. За півтора місяця змонтувати пристойну експозицію неможливо.

Нам є, що показати. І не політики, не чиновники мають ініціювати реформування музейної галузі, яка наразі в глухому стані, а саме музейники. А задля цього потрібно, щоб музейники відчували себе вільними людьми, які не є лише виконавцями волі чиновників.

У Вашінґтоні відбулися загальні збори ЦУКА

Орися Бурдяк

ВАШІНҐТОН. – 31-ша річна конференція Централі Українських Кооператив Америки (ЦУКА) відбулася 7-9 червня у Вашінґтоні. 40 учасників представляли 14 кредитових кооперативів з штатів Ню-Йорк, Ню-Джерзі, Пенсильванія, Іллиной, Мишиґен, Огайо, Конектикат і Мериленд. Присутні заслухали ряд викладів на теми розвитку кредитівок і обрали нову управу.

Конференція розпочалася прийняттям 7 червня, а 8 червня делеґати зібралися на ділові наради. Голова дирекції ЦУКА Богдан Курчак привітав присутніх. Було представлено пам'ятник жертвам Голодомору, що буде збудований 2013 року у Вашінґтоні. Голова Комітету Голодомору-геноциду 1932-1933 років Михайло Савків розповів про ініціятиву створення пам'ятника, а співвласник фірми „Hartman-Cox Architects" Мері Кей-Ланзілота ствердила, що вже виконано 12 з 24 етапів до завершення проєкту. Плянується освятити пам'ятник у листопаді 2013 року.

Радник-посланник та Заступник глави місії при Посольстві України у США Вадим Пристайко розповів про сучасні події в Україні. Його завваги викликали велике зацікавлення, і делеґати опісля ставили йому ряд запитань.

Далі слідували виклади на теми, що особливо цікавлять провідників кредитових спілок. Директор фірми „Ongoing Operations, LLC" Кірк Дрейк розповів про технологічні іновації, що їх слід впровадити у кредитових спілках у майбутньому. Співвласник фірми „CliftonLarsenAllen LLP" Дейвид Леже пояснив делеґатам найновіші правила стосовно кредитівок, впроваджені федеральним аґенством „National Credit Union Administration", Директор аналізи індустрії при фірмі „Callahan & Associates" Лідія Кол розповіла про позики на нерухомість.

Загальні збори і вибори управи проведено 9 червня. Звітували провідники і голови комітетів. Голова ЦУКА Б. Курчак подав фінансовий звіт, за яким на 31 грудня 2011 року активи 15 кредитівок-членів ЦУКА становили 2.5 млрд. дол., а резерви й нерозділені прибутки дорівнювали 383 млн. дол. Членських внесків нараховано 2.1 млрд. дол. а позик видано на суму 1.4 млрд. дол. Членство українських кредитівок в Америці вже чотири роки підряд зменшується і становило 101,638 осіб в 2011 році. Це на 1,261 членів менше, ніж у 2010 році. Кредитівки пожертвували майже 1.5 млн. дол. в 2011 році різним громадським установам, що свідчить про величезний вплив членства у кредитових спілках на розвиток українських інституцій у США.

Календар ЦУКА на 2012 рік був присвячений краєвидам України. Президент ЦУКА Орися Бурдяк звітувала, що роздано понад 25 тис. календарів.

Управителі й виконавчі директори кредитівок провели конференцію 4 жовтня 2011 року на оселі „Тризубівка", в Пенсильванії. 22 представники шести кредитівок були присутні на конференції, яку організувала кредитівка „Самопоміч" у Філядельфії.

Цього року святкують своє 60-ліття кредитівки у Філядельфії і Мишиґені, а Українська Кредитна Спілка „Дніпро" у Бафало, Ню-Йорк, відзначає своє 50-ліття.

На чергову каденцію обрано Екзекутивний комітет: Б. Курчак (Ню-Йорк) – голова, Степан Керда (Балтимор) – заступник, Юрій Стахів (Ню-Інґланд) – секретар, члени – Богдан Ватраль (Чикаґо), Л. Микола Григорчук (Мишиґен), Володимир Козіцький (Йонкерс, Ню-Йорк), Маруся Колодій (Філядельфія).

Члени Ради директорів: Андрій Дякун (Бафало, Ню-Йорк), Василь Корнило (Рочестер, Мишиґен), Всеволод Саленко (Ню-Йорк), Ярослав Федун (Ню-Джерзі), Богдан Чепак (Клівленд), Євген Шестак (Пітсбурґ), Андрій Якимович (Ворен), Роман Якубович (Парма, Огайо).

Ревізійна комісія: А. Якимович (Ворен), Олег Караван (Чикаґо) і Богдан Савицький (Ню-Йорк).

Виборча комісія: Я. Федун (Ню-Джерзі), Орест Ліщинецький (Клівленд), Ю. Стахів (Ню-Інґланд) і Катерина Попович (Ню-Йорк).

Статутова комісія: М. Колодій (Філядельфія), О. Ліщинецький (Клівленд) і Любомир Липецький (Мишиґен).

Комітет Страхового трасту: О. Бурдяк, Степан Керда, М. Колодій, Б. Курчак, Ігор Ляшок, Іван Оліярчик, В. Саленко, Ю. Стахів і Б. Чепак. О. Бурдяк обрано президентом ЦУКА і Української кооперативної аґенції в Чикаґо. Працівники ЦУКА – Христина Пилипович і Ніна Бебко.

Богдан Захарчишин, делегат Української Федеральної Кредитної Спілки, запропонував учасникам провести чергові загальні збори 2013 року в Рочестері, щоб спільно відсвяткувати 60-ліття цієї спілки.

Учасники загальних зборів Централі Українських Кооператив Америки у Вашінґтоні. (Фото: Степан Качурак)

На „Тризубівці" відбулись збори спортового осередку

Роман Лужецький

ГОРШАМ, Пенсильванія. – 18 березня на оселі „Тризубівка" відбулися 62-гі загальні збори Українського спортового осередку (УСО) „Тризуб". Голова осередку Ярослав Козак відкрив збори. Після молитви, яку провів Ігор Шуст, присутні хвилиною тиші вшанували пам'ять померлих членів осередку Олекси Харечка, Григорія Долинського, Марії Грицков'ян, Іванни Мазурок, Марії Олійник, Юрія Монтака і Михайла Джечка.

Нова управа Українського спортового осередку „Тризуб" (перший ряд зліва): Микола Максим'юк, Богдан Пазуняк, Зіна Заяць, Данило Ниш, Аніта Чайківська, Ярослав Козак, Адріян Гаврилів, (другий ряд зліва): Василь Юр, Роман Лужецький, Іван Німчук, Ігор Шуст, Микола Бойчук, Богдан Сірий, Петро Кондрат, Стефан Абрам, Евген Швак, Тарас Коваль, Остап Левицький, Богдан Возняк. (Фото: Роман Лужецький)

Протокол з попередніх загальних зборів зачитала Ірина Бучковська. Звітували скарбник товариства Адріян Гаврилів, скарбник спортової ланки „Ukrainian Nationals" Іван Німчук. Звіт голови спортової ланки Тараса Козака зачитав Данило Ниш.

У звітному періоді діяли ланки копаного м'яча (29 дружин – 360 гравців), ґольфу і плавання. Перша команда копаного м'яча під проводом Михайла Юрча-

(Закінчення на стор. 12)

Вечір української спадщини на стадіоні „Метс“

Ню-Йорк. — Понад 500 американців українського походження з Ню-Йорку, Йонкерсу, околиць штатів Ню-Йорк, Ню-Джерзі, Конектикат і Мериленд, 19 червня зібралися у Міському стадіоні бейсбольної дружини „Метс“ на Вечір Української Спадщини.

Організаторами заходу були Відділи УККА з Йонкерсу та Ню-Йорку. У програмі перед чисельною публікою уболівальників дружин нюйоркської „Метс“ і балтіморської „Оріолс“ виступив танцювальний ансамбль „Трембіта“ з Йонкерсу.

Після виступу дружина „Метс“ відзначила головних організаторів і інших членів Української громади „Нагородою енерґійности“ за їхню довголітню працю для Української громади. Серед відзначених Іванка Заяць, президент нюйоркського Відділу УККА, Ярослав Палилик – президент йонкерського Відділу УККА, Ігор Черник, Орландо Паґан і Лариса Паґан.

Відзначені на стадіоні „Ситіфілд“ Ярослав Палилик, Іванка Заяць, Орландо Паґан, Лариса Паґан, Ігор Черник.

Кличко переміг боксера з США

БЕРН, Швайцарія. – 8 липня абсолютний чемпіон світу у суперважкій вазі українець Володимир Кличко знову виявився сильнішим за обов'язкового претендента на титул чемпіона „IBF“ американця Тоні Томпсона.

Т. Томпсон чотири роки тому дотягнув до 11-го равнду, цього разу – до шостого. В. Кличко вирішив, що вже час нагадати суддям та Т. Томпсонові, хто тут чемпіон. Був дуже активний початок бою, і Т. Томпсон вперше опинився на підлозі, втративши рівновагу, потім ще раз, але не від удару, а просто під вагою В. Кличка. Проте він рішуче вийшов на третій равнд. Певна приреченість в очах змінилася азартом, і в середині равнду В. Кличко пропустив лівий удар, після якого чемпіон світу навіть похитнувся.

Заключні два равнди перетворилися на бій в один бік. Судді могли зупинити його ще за 20 секунд до кінця п'ятого равнду, але Т. Томпсон підвівся після нокдавну на рахунок „вісім“.

Вже через три хвилини, за ті ж 20 секунд, але вже до кінця шостої трихвилинки В. Кличко знову відправив суперника на підлогу.

Це була 51-ша перемога нокавтом з 58 його перемог у професійному боксі. І це не межа. Хто наступний? Можливо, справжнім викликом для В. Кличка могла б стати можливість здобути ще й титул „WBC“ після можливого відходу Віталія Кличка з боксу. Але це питання не цього року, а покищо над імперією братів-боксерів – безхмарне небо. *(„Чемпіон“)*

В Україні...

(Закінчення зі стор. 1)

дня народження Президента Віктора Януковича. Молоді люди йшли з заклеєними чорними стрічками устами, несучи написаний на чорному полотні транспарант „У Президента – свято, в України – траур“, похоронний вінок з штучних квітів і портрет В. Януковича з чорною смужкою. Вони зупинилися перед будівлею обласної державної адміністрації, де поклали вінок до входу.

Представник „Молодого Народного Руху України“ Павло Прибиш повідомив, що в акції брали участь студенти черкаських вищих шкіл, які висловили протест проти ухвалення закону про мовну політику, а також проти знесення наметового містечка опозиції 6 липня. *(„Українська правда“)*

ПЕРЕЖИТЕ

Нелегкий шлях сироти з України до Америки

Станіслав Змієвський

ОДЕСА. – 30 березня на одеському інтернет-порталі „Думська" з'явилася розповідь Олега Константинова про те, як сирота Сашко знайшов нову сім'ю за океаном.

Кімберлі де Блекорт з штату Мишиґен написала книжку „Коли ми всі повернемось додому", у якій розповіла сумну історію усиновлення чотирирічного українського сироти Олександра К. Нині хлопчині, якого назвали Джейком, вже сім років, він улюбленець родини Блекортів. Викладені у книжці факти стали приводом до гострих дискусій і журналістських розслідувань.

Адже кожна історія усиновлення українських сиріт – це також багато несподіваних перешкод, про які можна писати пригодницький роман. Що й зробила К. де Блекорт. Саме її нищівна критика вкрай корумпованого чиновництва України і привернула до книги увагу однієї з голивудських кінокомпаній, яка вже веде переговори з авторкою про екранізацію її твору.

В Україну К. де Блекорт прибула у травні 2009 року разом з чоловіком Джоном і дев'ятирічною дочкою Джейсі. Звернулися в державний департамент з усиновлення й захисту прав дитини, де стали на облік, а потім вирушили в Ізмаїл Одеської области за обраною дитиною. Умови в інтернаті, де перебував Сашко, справили на американку жахливе враження. Хлопчину постійно лупцювали однолітки, на тілі були сліди укусів, під оком – гнійна рана. І нікому й діла не було до цього сироти.

Родина де Блекортів гадала, що всиновити Сашка вдасться за тиждень-другий. Однак, справа затягнулася майже на рік. К. де Блекорт потрапила у виснажливу бюрократичну тяганину. Районний суд прийняв рішення на користь подружжя де Блекортів. Але прокуратура цей вердикт оскаржила, апеляційний суд повернув справу на новий розгляд.

У вересні 2009 року чиновники дозволили К. де Блекорт взяти Олександра-Джейка під свою опіку і жити разом з ним до завершення судового розгляду. Вони найняли квартиру в Одесі, де К. де Блекорт почала вчити хлопчика англійської мови. Оволодівав він нею швидко й успішно.

Прокуратура вирішила знову відіслати хлопчика в жахливий сиротинець та заарештувати американку. На той час гроші у неї закінчилися, довелося жити на пожертви, які збирали для неї доброчинні організації. Одного разу навіть прийшов лист з чеком на п'ятизначну суму в долярах за підписом: „Від Бога". Так тривало сім місяців, допоки суд не підтвердив своє попереднє рішення, що Сашко став законним сином Кім і Джона де Блекортів.

Та пригоди на цьому не закінчилися. Вилетіти відразу в США К. де Блекорт не могла через виверження вулкану в Ісляндії, а українські чиновники зажадали, щоб вона залишила Україну протягом 48 годин, бо „інакше будуть неприємності". Українець на ім'я Олександер домовився з прикордонниками і перевів К. де Блекорт через молдавський кордон. Звідти усиновителька з дитиною вилетіли до Туреччини, а 25 квітня вже були у Мишиґені.

Упродовж року нещасна жінка пройшла крізь справжнє пекло, щоб вивезти усиновленого хлопчика з корумпованої України, де все перевернуто з ніг на голову. Її ображали, хотіли арештувати. Місяці, проведені у хвилюванні й острахові, довели її до духовного відчаю, але вона усе перемогла. Критики вже встигли назвати книгу „справжнім славнем материнській любови".

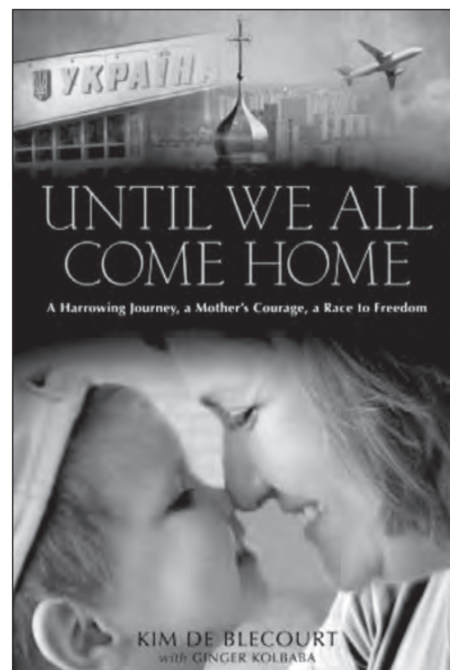
Спроба одеських журналістів почути пояснення щодо цього офіційних осіб успіхом не увінчалася. У держдепартаменті з усиновлення заявили, що у них претензій до К. де Блекорт немає. В одеській міській службі у справах дітей та прокуратурі Одеської области сказали, що інформація про усиновлення має конфіденційний характер і вони не вправі її розголошувати.

Звичайно, буде прикро, коли на екрани світу вийде фільм, у якому Україна постане у вкрай неґативному світлі. Але нинішня критична ситуація з дітьми-сиротами і пов'язаною з цим корупцією нічого не виграє, якщо її будуть і далі замовчувати. Минулого року громадяни інших держав усиновили 969 українських сиріт, найбільше їх взяли під свою опіку американці. Вони, як правило, дітьми не перебирають, нерідко всиновлюють малюків з вадами здоров'я.

Постійне зацікавлення чужинців українськими дітьми пояснюється тим, що у розвинених країнах практично не існує інституту сирітства, тому черги на всиновлення там величезні. Україна має досить поблажливі закони щодо всиновлення, але доморощені корупціонери намагаються їх обійти. В Україні діє мережа посередників, котрі встановлюють контакт (читайте – підкуповують) з офіційними органами, мають банк даних дітей, що перебувають на черзі на всиновлення, і допомагають чужинцям за певну плату долати бюрократичні перепони. За неофіційними даними, процедура всиновлення за допомогою посередників потенційним батькам обходиться в 10-30 тис. дол. Ця корупційна схема, у якій задіяні й суди, й органи прокуратури, працює безвідмовно і зламати її практично нереально.

На численних світлинах, які К. де Блекорт виклала на своїй сторінці у „Facebook", видно, що в Америці Сашко почувається щасливим. На одній з фотографій сім'я влаштувала на галявині своєрідну акцію, аґітуючи за всиновлення сиріт, який у світі налічується майже 144 млн.

Нещодавно К. де Блекорт відвідала Ізмаїл разом з своїм співвітчизником – добровольцем Корпусу Миру США Стюартом Кинґом, який працює в рамках програми „Партнерство". К. де Блекорт збирає у США пожертви на встановлення в інтернаті нового газового котла та на спорудження дитячого майданчика у центрі міста. Своїм же прийомним сином матуся не нахвалиться.

Обкладинка книжки Кім де Блекорт. (Фото: сторінка Кім де Блекорт на „Facebook")

Сашко-Джейк – улюбленець родини де Блекортів.

На „Тризубівці"...

(Закінчення зі стор. 9)

ка і Петра Борецького здобула третє місце в „United Soccer League" у сезоні 2010-2011 років. Друга команда під проводом Олександра Граура здобула четверте місце в цій лізі. У звітньому році вперше виступила жіноча команда під проводом Йосипа Гозака.

На День Пам'яті відбувся 10-ий Національний молодіжний турнір з копаного м'яча, в якому брали участь 198 дружин. У жовтні 2011 року відбувся перший турнір 74 дівочих дружин. У серпні 2011 року на „Тризубівці" відбувся турнір УСЦАК з копаного м'яча за першість на теренах східнього узбережжя Америки. У цьому році почалася перша Тризубівська футбольна академія для хлопців і дівчат віком від шести до 11 років.

Ланка ґольфу, очолювана Юрієм Гомиком, у червні 2011 року провела турнір з участю 86 змагунів. Плавці взяли участь у змаганнях на Союзівці за першість Української Спортової Централі Америки й Канади (УСЦАК). У звітному році створено дружину стрільби з лука. На закінчення від спортової ланки був переданий чек на 10 тис. дол. на розбудову „Тризубівки".

Голова УСО Я. Козак у своїй доповіді підвів підсумки діяльности „Тризуба" й підкреслив, що треба зосередитися на тих імпрезах, які приносять доходи. Він подякував за активну працю Орестові Лесюкові, Евгенові Луцеву, Данилові Нишу, Адріянові Гавриліву, Тедові Колпові, Стефанові Абрамові, Михайлові Юрчакові та жінкам, які працюють в кухні під керівництвом Марії Долинської.

Богдан Сірий звітував за Фундацію „Тризуба" за минулий рік, а також заохотив усіх, хто робить свій заповіт, не забувати про фундацію. Микола Бойчук звітував за Товариський суд, Б. Сірий зачитав звіт Контрольної комісії.

Номінаційна комісія (голова О. Лесюк) запропонувала список кандидатів до управи УСО. До управи обрані: голова Д. Ниш, екзекутивний заступник голови Е. Луців, заступник голови й управитель „Тризубівки" Я. Козак, заступники голови О. Лесюк, Тарас Козак, Богдан Пазуняк, скарбник А. Гаврилів, секретар Стефан Кундеревич, секретар членства Василь Юр, директори Аніта Чайківська, Остап Левицький, Роксоляна Роуант, Микола Максимюк, Зіна Заяць та 25 осіб на різних позиціях. Пресові референти – Роман Лужецький, О. Лесюк, Е. Луців.

Спортову управу „Ukrainian Nationals" обрано у складі: голова Д. Ниш, Т. Козак, М. Юрчак, П. Борецький; скарбник І. Німчук; секретар Й. Гозак; провідник турнірів Шерил Монато; адвокатський дорадник Давид Бейтмен; референт спортових площ Баб Сітлер.

Після обрання управи від її членів виступив голова УСО Д. Ниш. Президент УСЦАК Іриней Ісаїв висловив спеціяльну подяку Я. Козакові за сумлінну працю. Майстер копаного м'яча Я. Козак був фіналістом аматорської Чаші Америки з копаного м'яча у 1956 році, а після закінчення спортової кар'єри упродовж 32 років був незмінним провідником товариства.

В Об'єднаних Націях вшанували українських миротворців

Левко Хмельковський

НЮ-ЙОРК. – 2 липня у штаб-квартирі Організації Об'єднаних Націй відбулося урочисте відкриття фотовиставки „Україна: 20 років участи в миротворчій діяльності ООН". В основу виставки лягли світлини відомого фотомайстра, фотокореспондента газети „Голос України" Олександра Клименка, які вже стали своєрідним літописом миротворчих зусиль України.

Відкриваючи велелюдний захід, участь у якому взяли постійні представники держав-членів ООН, керівництво Секретаріяту ООН та діячі української громади, Постійний представник України при ООН Посол Юрій Сергеєв висвітлив вагомий та самовідданий внесок України в миротворчі зусилля ООН.

За 20 років миротворчої діяльности Україна увійшла за обсягом завдань до 20 найактивніших у цій площині держав. У 29 міжнародних місіях та акціях узяли участь майже 40 тис. вояків. Після розпаду Юґославії Боснія і Герцеґовина та Хорватія стали осередком жорстокої громадянської війни. Українське військо сприяло припиненню бойових дій та нормалізації становища. У цій акції брали участь два окремих батальйони та 15-ий загін гелікоптерів. У 1995 році один з батальйонів та гелікоптери, а у 1999 році другий батальйон повернулися в Україну.

У Хорватії 1995 року розпочався конфлікт між хорватами і сербами, тому туди увійшли українські миротворці на підтримку тимчасової адміністрації ООН. Особливо жорстоке протистояння сталося в Республіці Косово, до якої у вересні 1999 року прибуло українське військо і гелікоптери. Українці діляли в спільному з поляками батальйоні. У серпні 2010 року вони залишили Косово.

Миротворчі війська України виконали завдання ООН в Грузії 1993 року під час конфлікту з Абхазією, у Придністровському реґіоні Молдови, під час громадянської війни в Анґолі, контролювали припинення бойових дій у Ґватемалі, Таджикистані. Сапери та лікарі у 2000-2009 роках брали участь у відновленні мирного життя в Лівані. Гелікоптери України були задіяні у місіях ООН в Сієра-Леоне, а літаки – в Кувейті. Українці побували для захисту миру в Ліберії, Кот-д'Івуарі, Демократичній Республіці Конґо, Південному Судані, Іраку, Афґаністані, Етіопії та Еритреї, взяли участь у подоланні тероризму в Середземному морі.

На виставці в ООН (зліва): Посол Юрій Сергеєв, Ерве Ландсу та Аміра Хак. (Фото: Левко Хмельковський)

Особливі завдання виконує авіокомпанія „Українські гелікоптери", яка має 24 машини Мі-8. У 2005-2011 роках летуни перевезли десятки тисяч пасажирів і сотні тонн вантажів у зонах стихійного лиха та збройних конфліктів, брали участь у гасінні лісових пожеж в Туреччині, Росії, Україні. У компанії працюють 450 осіб, близько 200 з них – летуни високої кваліфікації.

Модель гелікоптера Мі-8, подарована „Свободі".

На імпрезі в ООН були старший пілот-інструктор Сергій Карпов і комерційний директор авіокомпанії „Українські гелікоптери" Андрій Федоренко.

Посол Ю. Сергеєв за дорученням українських летунів-миротворців вручив модель військово-транспортного гелікоптера Мі-8 редакції „Свободи" на знак вдячности за висвітлення миротворчої діяльности України.

Посол сказав, що Україна продовжуватиме активну участь в акціях, зміцнюючи позицію надійного й ефективного партнера в галузі підтримання міжнародного миру та безпеки. Сьогодні понад 500 вояків представляють Україну в семи акціях ООН з підтримання миру у Демократичній Республіці Конґо, на Кіпрі, у Косово, Кот д'Івуарі, Ліберії, Південному Судані та Тимор-Лешті.

Виступаючи від імені Генерального секретаря ООН Бан Кі-Муна, його заступники з питань миротворчости Ерве Ландсу та Аміра Хак висловили глибоку вдячність за значний внесок України в миротворчу діяльність ООН, особливо відзначивши високий професіоналізм та відданість справі миру українських вояків.

Відбулася також презентація тематичного буклету Міністерства оборони України „20 років на варті миру".

Учасники відкриття фото-виставки в ООН про 20 років участи України в миротворчій діяльності.

Експерти ставлять під сумнів конституційну реформу

КИЇВ. – 26 червня в прес-центрі Української Інформаційної Служби відбувся круглий стіл „Чи потрібна Україні конституційна реформа?", проведений з нагоди Дня Конституції.

Участь в обговоренні взяли члени Конституційної асамблеї при Президенті України Ігор Коґут з Лябораторії законодавчих ініціятив, Ігор Коліушко з Центру політико-правових реформ, один з ініціяторів Громадянської Конституційної Асамблеї Анатолій Пінчук (Громадське об'єднання „Українська стратегія"), голова Київської організації ОУН (д) Богдан Червак, голова Громадського об'єднання „Українська справа" Тарас Рондзістий, голова Всеукраїнської профспілки „Народна солідарність" Олексій Кляшторний, голова Ради козацьких отаманів Анатолій Грива, голова Громадського комітету національної безпеки України Олексій Толкачов.

Експерти критикували Конституційну асамблею як спробу Президента Віктора Януковича реформувати Констиуцію у власних інтересах

Учасники круглого столу зійшлися на тому, що не треба знущатися над текстом Конституції, а варто сконцентруватися на виконанні діючих норм Конституції. А процес обговорення можливих змін до Основного закону має відбуватися обов'язково з участю громадськости, що надалі леґітимізувало б процес в очах народу. Для цього варто нарешті зформувати Громадянську Конституційну Асамблею.

Українська Інформаційна Служба

В Єрусалимі відзначили діяльність діяспори

Світлана Глаз

На конференції „Ґльобальне село 2012" промовляє Олександра Губіна. (Фото: Світлана Глаз)

ЄРУСАЛИМ. – 11-13 червня в Ізраїлі відбулася міжнародна конференція „Ґльобальне село-2012" з питань діяспори, на якій обговорювалися причини еміґрації, шляхи зміцнення зв'язків еміґрантів з країнами колишнього проживання через економічні, політичні та культурні зв'язки. В Єрусалимі зібралися представники 20 країн з усіх континентів, які шукають шляхів зміцнення етнічних традицій і намагаються зменшити зміни в етнокультурному та соціальному просторі еміґрантів, які відбуваються в процесі інтеґрації в місцеве суспільство.

Про це на конференції говорила заступник міністра культури України Олександра Губіна, яка зазначила, що наукові дослідники відзначають чотири хвилі української еміґрації, в результаті яких за кордон виїхали тисячі громадян. Нині понад 6 млн. українців живуть в США, Італії, Еспанії, Австралії та інших країнах світу.

Одним з пріоритетів сучасної політики української держави є використання енерґії і творчого потенціялу українців, які живуть за кордоном, і його спрямування на збереження національних традицій, мови, культури. Діяспора є об'єктом внутрішньої політики держави і суб'єктом міжнародних взаємин, який об'єднує внутрішню і зовнішню політику України.

Україна підтримує зв'язок з діяспорою через спеціяльні центри, які діють на громадських засадах, через державні чинники. Серед них слід відзначити діяльність Світового Конґресу Українців, в структурі якого діє понад 100 громадських організацій. В самій Україні діють організації „Україна – світ" та Українська Всесвітня Координаційна Рада, за сприяння яких в країнах, де живуть українці, постійно проводяться міжнародні форуми, фольклорні фестивалі, дні культури.

Зв'язки, що виникають на державному рівні, не завжди ініціюють державні особи, а часто їх пропонують ті люди, які давно живуть за кордоном, щоб допомогти налагодити економічні, політичні і культурні зв'язки з Україною. Цих людей підтримує Міжурядова комісія України з питань діяспори.

Понад 50 тис. етнічних українців тепер живуть в Ізраїлі. Це члени еврейських родин, об'єднані в Товаристві „Українці в Ізраїлі". Вони видають журнал, проводять українські заходи, зберігають мову і традиції своїх предків. Серед популяризаторів української мови, культури і традицій в Ізраїлі є відомі україністи, проф. Лариса Фіалкова з Гайфи, проф. Вольф Москович з Єрусалиму, історик Борислав Остапенко, письменник Олександр Деко, поет Іван Потьомкін, подружжя Світлана та Михайло Бендикови.

На єрусалимській конференції, крім пленарних засідань, відбулися секційні заняття та вільне спілкування учасників міжнародного форуму.

Світлана Глаз – голова Товариства „Українці в Ізраїлі", журналіст.

Євген Чолій...

(Закінчення зі стор. 5)

директор Лідія Кравченко. Він мав зустріч з українцями в Латвійській академічній бібліотеці, завітав до Українського інформаційного центру.

Знайомству президента СКУ з громадським життям українців Латвії сприяли Людмила Бєлінцева та Іван Наливайко, президенти складових організацій СКУ – Об'єднання українських товариств Латвії та Українського культурно-просвітнього товариства „Дніпро".

Євген Чолій з представниками української громади в Українському інформаційному центрі.

У Дрогобичі вшанували Миколу Лисенка

Леся Чавва

ДРОГОБИЧ. – Гідно вшанував 170-річчя від дня народження видатного українського композитора, основоположника української клясичної музики Миколи Лисенка (1842-1912) музично-педагогічний факультет Дрогобицького державного педагогічного університету ім. Івана Франка. 29 березня в актовій залі головного корпусу відбувся творчий вечір, який підготували викладачі та студенти факультету.

Розпочала концерт вступним словом про М. Лисенка проф. Ірина Бермес, а студентка Христина Голубінка провела усю імпрезу.

Урочисто і піднесено на початку концерту прозвучали твори композитора у виконанні народного чоловічого хору „Боян Дрогобицький“ (художній керівник – Заслужений діяч культури України Петро Гушоватий, концертмайстер – Тамара Козій). Виступили хори першого-третього курсів (керівник Роман Михаць) і п’ятого курсу (керівник Лілія Кобільник), співали Ілона Реут та Алла Божа (кляса Світлани Дицьо, концертмайстер – Наталія Сторонська), Олег Дацко (кляса проф. Корнелія Сятецького, концертмайстер – Галина Токарчук), Мар’яна Мазур (кляса Євгенії Шуневич, концертмайстер – Т. Козій), Леся Павлечко (кляса Ірини Кліш, концертмайстер – Леся Зайцева).

М. Лисенко прекрасно володів фортепіяном, тому цікаві композиції підготувала катедра музикознавства та фортепіяна (завідувач – д-р Людомир Філоненко), зокрема студенти Анастасія Бібла і Соломія Гарасимчук.

Нове прочитання „Пісні без слів“ і „Мрії“ представили Марія Дмитришин (кляса Олександри Німилович) і Юлія Олач (кляса Уляни Молчко).

Світлина Миколи Лисенка, яка вперше була представлена на Міжнародній конференції „Постать Миколи Лисенка у світовому історико-культурному контексті“ 28-30 березня у Києві і подарована кожному учасникові цієї імпрези. На звороті світлини написано: „М. Лисенко 7 травня 1904 року, Чернівці“. Її оригінал зберігається у фондовій колекції Музею Миколи Лисенка у Києві.

Завершив концерт виступ народної хорової капелі „Gaudeamus“ (художній керівник – проф. Степан Дацюк, концертмайстер Уляна Конарська) українськими народними піснями і творами на слова Тараса Шевченка й Олександра Кониського.

Леся Чавва – викладач музично-педагогічного факультету Дрогобицького державного педагогічного університету ім. Івана Франка.

„Ніч музеїв“ – за прикладом Европи

Олександер Костирко

ЧЕРКАСИ. – Обласний художній музей приєднався до Міжнародної акції „Ніч музеїв“ і 19 травня вперше запросив черкасців та гостей міста взяти участь у цьому европейському проєкті. Вперше „Ніч музеїв“ була проведена в Берліні 1997 року, вдруге — 1999 року у Франції. У 2001 році в цій акції брало участь вже 39 країн Европи та Америки. Українські музеї вперше масово долучились до всесвітньої акції 2008 року. Акція проводиться за підтримки Міжнародної ради музеїв під патронатом Ради Европи.

Майстер художньої кераміки Галина Тимошенко проводить майстер-кляс ліплення з глини. (Фото: Олександер Костирко)

„Ніч музеїв“ покликана допомогти музеям та ґалеріям світу максимально розкрити свій потенціял, привернути увагу молодого покоління, розширити коло знавців та шанувальників культурних і мистецьких явищ. Відвідувачі можуть протягом усієї ночі безоплатно оглядати експозиції, долучатися до численних майстер-клясів, мистецьких акцій, вуличних вистав, презентацій, кінопереглядів тощо.

До уваги відвідувачів черкаського музею була представлена всеукраїнська виставка „Жінки – мисткині України“, ряд інших виставок. Можна було випробувати себе у майстер-клясах відомих майстрів, послухати виступи поетів та заспівати з відомими співаками.

Звук, світло, лазери збагатили гаму відчуттів. Акустичну та лазерну програму виконав продюсерський центр „Промопроєкт“. Живі скульптури в „золоті“ та світлове видовище запропонувала творча група „Джайра“.

На сцені – творча група „Джайра“ з видовищем „Відродження ангела“.

В Одесі діє козацький театр „Отаман“

Станіслав Змієвський

ОДЕСА. – Шість років тому в місті був заснований Козацький театр характерників „Отаман“. Подібного творчого колективу годі шукати в Україні й цілому світі. Перший виступ театру відбувся на Куликовому полі у квітні 2006 року за програмою акції „Українська мова – мова єднання“.

Незмінний директор театру Едуард Левченко розповів, що основу нового колективу склали учасники театру „Екстрим“, які впродовж кількох років успішно виступали з театралізовано-спортивними видовищами.

Учасники театру „Отаман“. (Фото: з архіву театру „Отаман“)

Підтримку театр знайшов в Міжнародному комітеті всеукраїнського козацтва, верховним отаманом якого є Андрій Соколов. Е. Левченко написав п’єсу „Держава“, підготував її виставу і виконав у ній головну ролю старого козака-отамана.

Серед інших вистав театру доцільно назвати казку-феєрію „Як козаки ялинку роздобули й бабцю заміж віддали“. Написати текст цієї вистави театру допомогла Ганнуся Яблонська, яка згодом трагічно загинула під час терористичного акту на московському летовищі „Домодєдово“. Головну ролю зіграв один з найкращих молодих артистів Одеси Євген Юхновець з Одеського українського театру.

Театр „Отаман“ мав вже понад 500 виступів у багатьох містах України, брав участь у міжнародних фестивалях у Польщі та Болгарії. Він постійно дає безкоштовні концерти у дитячих будинках, інтернатах та притулках для дітей-інвалідів.

Емблема театру „Отаман“.

На жаль, державної допомоги театр не отримує. Немає у артистів і власної домівки, де можна було б давати концерти, приймати гостей. Спонзорів у колективу теж немає. Але козаки-характерники мріють про Всеукраїнський національний козацький театр.

ПРАЦЯ

Пошукуємо жінку по догляду за 3-річним хлопчиком у Bayside, NY. Українська мова обов'язкова. Власне авто бажане. Два дні на тиждень - у середу і четвер. дні праці збільшаться в грудні. Тел. 646-763-0045.

НА ПРОДАЖ

Помешкання на Продаж в Українському Селі в Somerset, NJ. Недавно відновлене, 1 спальня, 1 лазничка, нові дерев`яні підлоги, свіжо помальовані стіни, нові „window treatments". Пральня близько в будинку. Ціна $62,000. **Тел. 908-601-4405** або **732-796-1035**

ПРОДАЄТЬСЯ БУДИНОК В КОЛОМИЇ
Будинок із приватизованою земельною ділянкою, в мальовничому місці по вул. І. Франка, недалеко від центру міста. Будинок має: 4 кімнати, кухню, ванну, комору, півницю, довгу засклену веранду, 2 коридори, і 2 входи. Велике подвір'я, криниця, стаєнка, город, сад з фруктовими деревами, ділянка зі всіх боків огорожена. **Тел. в Америці (216) 338-2483, в Україні (063) 989-4667.**

Ділимося сумною вісткою що 8 червня 2012 року відійшла у вічність дорога мама і бабця

св. п.

Богданна Краєвська

народжена 20 березня 1922 року в Дрогобичі, Україна, вдова св.п. Нестора

Похорон відбувся 13 червня на Українському цвинтарі св. Йосафата, Hellertown, PA.

Залишилися у смутку:
син - Іриней Краєвський
донька - Лярисса Михайлів з мужем Борисом
внучка - Ар'яна

Вічна Їй пам'ять!

Ділимося сумною вісткою що 25 червня 2012 року на 89-му році життя відійшов у вічність дорогий і незабутній батько

св. п.

Володимир Вадуцький

народжений 20 лютого 1923 року в селі Охрімівці, Збаразький р-н, Тернопільська обл., Україна.

Панахида відбулася 27 червня в похоронному заведенні Петра Яреми в Ню-Йорку.

Похоронні Відправи відбулися 28 червня в Українській католицькій церкві св. Юра в Ню-Йорку, а відтак на цвинтарі Mount Olivet, Maspeth, Queens, NY

Залишилися у глибокому смутку:
дочка - Марія Анна
та ближча і дальша родина в Америці й Україні.

Вічна Йому пам'ять!

Ділимося сумною вісткою що 29 червня 2012 року, проживши 90 літ, відійшов у вічність найдорожчий муж, батько та дідусь

св. п.

д-р Константин Олексюк

член Українського Лікарського Товариства Північної Америки.

Панахида відбулася в четвер, 5 липня, в Ryan-Parke Funeral Home, Park Ridge, Ill.

Похоронні відправи відбулися в п'ятницю, 6 липня в Українській католицькій церкві св. Йосифа в Чикаґо, Ілл., а відтак на Українському католицькому цвинтарі св. Миколая в Чикаґо.

У глибокому смутку залишилися:
дружина - Ольга
діти - Богдан з дружиною Іреною
- Александер з дружиною Марійкою
внуки - Александер, Дам'ян, Христина

Вічна Йому пам'ять!

За мову і зміст посмертних оголошень і подяк редакція не відповідає

Ділимося сумною вісткою що в неділю, 24 червня 2012 р.
упокоїлася в Бозі наша найдорожча
ЖІНКА, МАМА, БАБУСЯ і ПРАБАБУСЯ

св. п.
пл. сен. керівництва

Ірена А. Богачевська

(з дому Баглай)

нар. 30 липня 1933 р. у м. Кременець, Україна

Довголітній член Пласту. Працювала на різних постах Крайової й Головної Пластової Булави й у станиці Філядельфії. Організатор фінансової допомоги пластової станиці у Донецьку, Україна.

У глибокому смутку залишилися:

Чоловік - Юрій В. Богачевський
Діти - Катруся О. Гарасевич (Богдан), Христина М. Федина (John), Юрій К. Богачевський (Eileen)
Внуки - Таня Лісовська (Петро), Тамара Круп (Данило), Андрій Гарасевич (Joanna), Адріянна Федина, Олесь Федина
Правнучка - Калина Лісовська

Похорон відбувся у четвер, 28 червня, у Церкві Благовіщення Пресвятої Богородиці у Melrose Park, Pa. Похована на українському католицькому цвинтарі св. Марії, Elkins Park, Pa.

ВІЧНА ЇЙ ПАМ'ЯТЬ!

Пожертви в пам'ять Покійної просимо складати на
PLAST - KNIAHYNI, c/o Katria O. Harasewych,
407 Hemlock Rd., Flourtown, PA 19031.

У ЧЕТВЕРТУ СУМНУ І НЕВИМОВНО БОЛЮЧУ
РІЧНИЦЮ ВІДХОДУ У БОЖУ ВІЧНІСТЬ
**нашо найдорожчого і ніколи незабутнього
мужа, батька і дідуся**

св. п.

інж. ЄВГЕНА ІВАШКОВА,

наукового дослідника

Заупокійна св. Літургія з Панахидою буде відправлена у середу, 25 липня 2012 р. о год. 7.30 ранку в церкві св. Юра, при 7 вулиці, в Нью-Йорку.

ВІЧНА ТОБІ ПАМ'ЯТЬ!

У Твою пам'ять родина: дружина – Євгенія Івашків, син – д-р Лев Івашків, дочка – адв. Софія Марта Івашків-Яців з родинами складаємо 300 дол. на потреби церкви св. Юра у Нью-Йорку.

Пам'ять про Тебе незабутня Дорогий Ґенушко! Ти завжди був, є і залишишся з нами в наших молитвах і серцях.

У 12-річницю відходу на вічній спочинок
нашої найдорожчої мами і бабусі

сл. п.

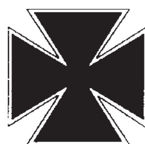
Зеновії Никифорук

поминальні Служби Божі будуть відправлені 14 липня у:

- Церкві св. Юрія - Ню-Йорк, Н. Й.
- Церкві св. Юрія - Львів
- Церкві Успення св. Богородиці - Городенка
- Катедральному Соборі св. Воскресіння - Івано-Франківськ
- Церкві свв. Володимира і Ольги - Чикаґо
- Церкві св. Миколая - Виніпеґ, Манітоба

Просимо о молитви

Родина

Головна Управа Т-ва Вояків УПА в ЗСА
ім. ген.-хор. Романа Шухевича-Тараса Чупринки

з глибоким жалем і смутком повідомляє
всіх членів Товариства Вояків УПА в ЗСА
і всю українську громаду, шо

1 червня 2012 року

відійшов від нас у вічність
член Головної Управи Т-ва Вояків УПА

сл. п.

Петро Левко - Байда

нар. 7 грудня 1920 року в селі Вербиця, повіт Рава Руська

похоронений на цвинтарі
св. Андрія Первозваного в Савт Бавнд Бруку, Н. Дж.

Вислови глибокого співчуття складаємо
дружині, синові з родиною
та всі родині.

ВІЧНА ПАМ'ЯТЬ ДРУГОВІ БАЙДІ!